

Zima 2010

10-11

Vlastimil Matouš

12-13

HOŠKA-TOUR

14-15

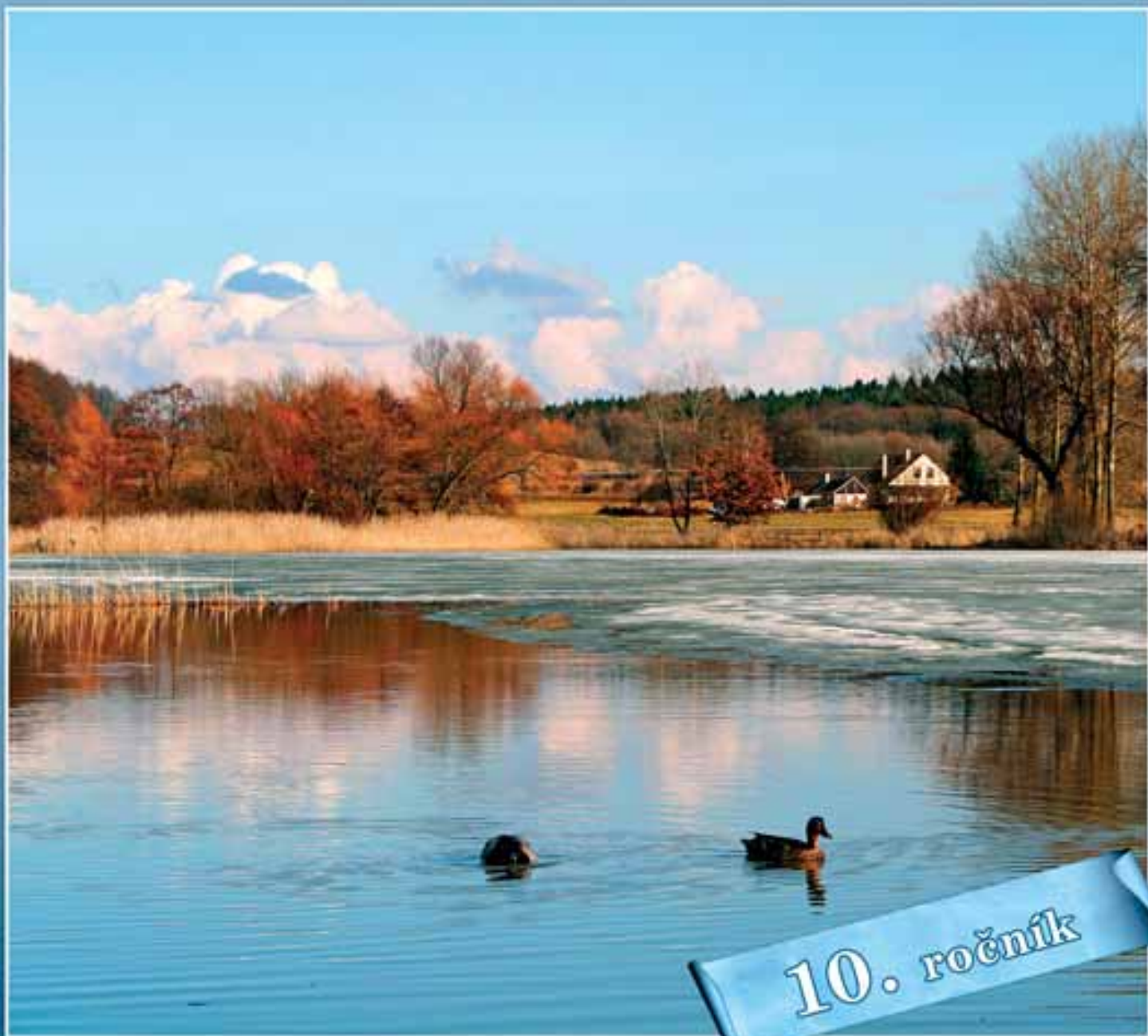

Bělohradské listy

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 26. 3. 2010 • Ročník X • Cena 16,- Kč

2 / 2010

10. ročník

Zima objektivem Bělohradských listů

Foto: Ladislav Stuchlík, Pavel Janák, Lubomír Hoška,
Václav Lejdar, Monika Jarošová, Alena Fléglová

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 2/2010

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(JIRÍ SEHNAL)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
ZM INFORMUJE**
- 6 **ROZHOVOR
SE STAROSTOU MLÁZOVIC**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 7 **LIVREJ**
(JOSEF ŠPŮR)
- 8-9 **ERBENOVY
MILETÍNSKÉ MODLIDBIČKY**
(EDUARD ČELIŠ)
- 10-11 **ZIMA 2010**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 12-13 **Z BĚLOHRADU KOLEM SVĚTA
A ZASE ZPÁTKY**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 14-15 **DVACET LET
CESTOVNÍ KANCELÁŘE
HOŠKA - TOUR**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 16 **RAISOVA ULICE V PRAZE**
(PŘEVZATO Z ČASOPISU
VELESLAVÍN)
- 17 **DĚTSKÁ OLYMPIÁDA
V NAŠÍ MATEŘSKÉ ŠKOLCE
NEZAMĚSTNANOST
NA BĚLOHRADSKU**
- 18 **Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20-21 **FOTBALISTÉ MYSLÍ
NA PŘEBOR**
(PAVEL ŠUBR)
- 22 **KULTURA**
- 23 **BĚLOHRADSKÁ ZIMA**
(PAVEL JANÁK, ALENA FLÉGLOVÁ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 VÁCLAV LEJDAR

PŘEDJAŘÍ NA PARDOUBKU

STR. 24 LADISLAV STUHLÍK

POHLED Z VĚŽE

DALŠÍ ČÍSLO

BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

VYJDE 21. 5. 2010

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,

Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef

Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa:

Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

RETRO aneb PROČ JSEM SE NESTAL KUCHAŘEM

Slovo „retro“ ve zkratce znamená „pohled zpět“. Koncem minulého a začátkem tohoto roku bylo v našich médiích přímo přeretrováno; zlatá šedesátá, Pražské jaro, okupace, Palachův týden, Husákova normalizace, Charta 77, sametová revoluce, 50 let Semaforu. Všech těchto událostí (s výjimkou Charty 77) jsem se zúčastnil, psát o nich ale nebudu, neb leckdo by mohl namítnout, že nic z toho nemá s naším městem co společného. Budiž. Jsou přece i jiná, pro čtenáře stravitelnější témata.

Například vaření. Obor, v médiích frekventovaný několikrát denně. Co jen knih o vaření bylo vydáno. Kolik jen receptů a filosofických úvah o jídle bylo publikováno. A já dosud nenapsal jediný řádek. Taková ostuda! Přitom vařím často a rád.

Takže moje retrovařečka: Kdysi dávno, když maminka něco uvařila, řekla mně: „Pojď to dochutit...!“ Ochotně jsem vyskočil z gauče a dochucoval. Poněvadž potřebných ingrediencí bylo v oné době na trhu poskrovnu, zašel jsem na zahradu, kde jsem např. zjistil, že mladé výhonky plazivého jalovce (*Juniperus communis*) úžasně voní a stejně i chutnají. Okrasný ten keř rostl přímo před okny našeho domu, takže jsem odstříhl pár jehliček a šup s nimi do nedělní omáčky. Stačilo je chvilku povařit, přidat dvě lžičky bílého vermutu a obyčejná svičková se proměnila v báseň, oběd v nedělní chvilku poezie. Léta ubíhala, maminka zemřela a plotna vychladla.

A tehdy jsem přišel na to, že umění dochucovat je mi k ničemu, neboť jsem od ní neodkoulal to podstatné - základ. S vydatnou nápovědou kolegyně Sandtnerové jsem pronikal do tajů kulinářské alchymie, a za nějaký čas jsem obstojně zvládal tři stupně jíšky - světle žlutou, žlutou a červenou, naučil se uvařit vajíčko natvrdo, prošpikovat maso, nakrájet cibuli, utřít česnek se solí, naklepat řízky (nikoli však paličkou, nýbrž pěstí!), připravit trojobal. Vařil jsem, dusil, smažil a pekl, samozřejmě taky dochucoval, a po jistém čase jsem sám sebe přesvědčil, že se to dá i jíst. Neusínal jsem však na vavřínech a nadále se pilně vzdělával, experimentoval, studoval odbornou literaturu a sledoval televizní pořady, z nejrůznějších magazínů opisoval recepty. Posléze jsem však zjistil, že ta Sandtnerová je stejně nejlepší.

Základními pilíři mé gastronomie se stala kuchyně česká a italská, přičemž ta česká byla vlastně bavorská (vepřo-knedlo-zelo) a rakouská (šnycl čiže řízek). Z té nefalšované české to byla svičková na smetaně, z italské pak špagety. Obojí jsem zvládal na několik způsobů, horší to bylo s dochucováním; italské spaghetti patřily do říše snů, stejně tak Heinzův kečup, parmazán či olivový olej extra virgin. Takže jsem matlal jakési podivné nudle, připomínalo to sloní frky, zabarvil to rajsským protlakem a nastrouhal na to tuzemský sýr bez chuti a bez zápachu. Rovněž tak česká kuchyně nebyla bez problémů. Pravá svičková byla klasickou „podpultovkou“, nahrazoval jsem ji proto obyčejným hovězím - pokud ovšem bylo k mání.

To vše se změnilo po roce 1989, kdy náš vzkvétající trh zaplavily tovary, dosud známé jen ze zahraničních časopisů, výjimečně také z prodejen Tuzexu. Nabídka bezbřehá, exotických ingrediencí až oči přecházely. Těch chutí, vůní a barev....!

Jenže co naplat, času bylo čím dál tím méně, takže jsem se zaměřil na produkty kulinářských gigantů Vitany, Maggi, Knorru a Hamé, neboť jsem přišel na to, že ty jejich pytlíkové a konzervové „základy“ se díky široké nabídce dochucovadel dají i jíst. Bylo to spolehlivé, relativně levné, ale hlavně rychlé. Nestal jsem se sice žádným Pohlreichem nebo Babicou, Ondřeji Slaninovi či Filipu Sajlerovi nesahám ani po kotníky, televizní show „stařec v akci“ mně nehrozí, anžto nejsem kuchař.

Protože kuchař je člověk, který vaří pro lidi. Pro hodně lidí. Já vařím pro sebe.

A vždy, když do vroucí vody sypu obsah pestrobarevného sáčku či vyškrabuji konzervu, opakuji si známou pravdu, že mnoho lidí vaří, ale jen málo je kuchařů.

To samé platí i pro spisovatele. A tak dnes, když usedám k počítači, vzpomenu si na maminku, která celý život vařila pro hodně lidí, a jež mi - bohužel marně, vštěpovala do hlavy, že nejdůležitějším je vždy základ. Že dochucování je pouze nadstavbou, třešničkou na dortu či snítkou jalovce ve svičkové. K dochucování pokrmů se dnes nabízí pestrá paleta tekutých i pevných ingrediencí a záleží jen na fantazii kuchaře, jak s nimi dokáže čarovat a jak základu vdechnout duši.

Spisovatel to má poněkud složitější, neboť základem je pro něj nápad, a jedinou ingrediencí - třešničkou na dortu, metafora. A nic z toho ani v těch nejluxusnějších supermarketech není k dostání. Žádné sáčky, žádné konzervy.

A tak zakončím metaforou a přeji - „DOBROU CHUŤ...!“

Jiří Sehnal

UPOZORNĚNÍ

V souvislosti s dostavbou veřejné kanalizace Lázně Bělohrad s centrální čistírnou odpadních vod upozorňujeme vlastníky staveb a pozemků, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, na některá zákonná ustanovení:

- dle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, musí být stavby podle druhu a potřeby napojeny na kanalizaci pro veřejnou potřebu,

pokud je to technicky možné a ekonomicky přijatelné

- dle § 3 odst. 8 zákona 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) může obecní úřad (Městský úřad Lázně Bělohrad) i u stávajících nemovitostí rozhodnutím nařídit připojení na veřejnou kanalizaci, je-li to technicky možné. V takovém případě na základě tohoto rozhodnutí zruší vodoprávní úřad podle § 12 odst. 1 pís. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“) i platné povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních (pokračování vypouštění i po zrušení povolení je pod sankcí)

- dle § 18 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích je třeba povolení vodoprávního úřadu k vypouštění odpadních vod do veřejné kanalizace, pokud k dodržení dokumentu (kanalizační řád) je třeba odpadní vody před jejich vypouštěním do veřejné kanalizace předčistit

- dle § 18 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích není v případech, kdy je kanalizace ukončena čistírnou odpadních vod (ČOV), dovoleno do ní vypouštět odpadní

vody z nemovitostí přes čistící zařízení (čistírna odpadních vod, septik) nebo žumpy.

Z neplnění povinností dle § 18 odst. 3 a 4 zákona o vodovodech a kanalizacích lze uložit fyzické osobě pokutu do výše 100 000,- Kč.

Pokud nejsou stávající nemovitosti napojeny na veřejnou kanalizaci, musí mít likvidaci odpadních vod zajištěnu v souladu s vodním zákonem – tj. předčištění odpadních vod z nemovitosti v čistírně odpadních vod nebo septiku (s filtrem) a následně vypouštění do vod povrchových nebo podzemních nebo jímány odpadní vody v jímkách na vyvážení na centrální čistírnu odpadních vod (např. ČOV Lázně Bělohrad). K vypouštění předčištěných odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních je nutné povolení vodoprávního úřadu dle § 8 vodního zákona, nebo jímání odpadních vod v jímkách na vyvážení.

Za vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení vodoprávního úřadu, stanoví zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích pokutu fyzické osobě až do výše 50 000,- Kč.

*Ing. Jan Škoda, Městský úřad Jičín,
odbor životního prostředí*

Stanovisko Vodohospodářské a obchodní společnosti, a. s. Jičín, Na Tobolce 428

Vážení vlastníci nemovitostí ve městě Lázně Bělohrad a v Lánech!

Dovolujeme si Vás touto cestou upozornit na povinnost přepojení jednotlivých nemovitostí na nově zrealizovanou stokovou síť v rámci projektu Cidlina (včetně přepojených stávajících stok) nejpozději do 28. 5. 2010. Zároveň zveřejňujeme stanovisko místně příslušného Odboru životního prostředí.

Vodohospodářská a obchodní společnost a.s., jako provozovatel čistíren odpadních vod a stokových sítí, **zajistí u připojované nebo již připojené nemovitosti ještě do 30. 4. 2010 bezplatné vyvezení obsahu septiku, za účelem jeho odpojení a vyřazení. Od 1. 5. 2010 bude náklady na vyvezení septiku hradit vlastník nemovitosti.**

Pro upřesnění termínu vyvezení septiku včetně kontroly jeho přepojení kontaktujte, prosím, vedoucího provozního střediska Ing. Bareše (mob. 606 649 019) a to s minimálně týdenním předstihem, neboť kapacity jsou omezené.

Upozornění VOS a. s., Jičín na jednotný způsob provedení domovních částí přípojek:

- musí být provedeno odpojení septiků a přepojení splaškových vod přímo do kanalizace
- septik bude zdarma vyvezen (vyčerpán pouze objem septiku) v koordinaci se stavbyvedoucím nebo pověřenou osobou VOS a.s.
- materiál pro provedení přípojek musí odpovídat ČSN 75 6101 (technické provedení stokových sítí a kanalizačních přípojek) a ČSN 75 6909 (zkoušky vodotěsnosti stok a kanalizačních přípojek), v případě zjištění nátoku balastních (drenážních) vod bude přípojka odpojena
- za nevyhovující materiál na stávajících přípojkách se považují trubky betonové, železobetonové, osinkocementové (azbestové) a jakékoliv popraskané potrubí vykazující netěsnosti
- pokládku domovní části přípojky může provést odborná firma jako dodávku na klíč, v případě provedení přípojky svépomocí odpovídá za kvalitu prací vlastník nemovitosti

• kontrolu uloženého potrubí musí před záhozem, včetně ověření vyřazení septiku a napojení na již zrealizovanou část přípojky, provést pověřený pracovník VOS, a. s.

• pověřený pracovník VOS a.s. Jičín provede evidenci všech čísel popisných v dotčených nebo napojených lokalitách

Co přinesla akce „CIDLINA“

V červenci 2009 byla stavebně dokončena akce CIDLINA, v jejímž rámci bylo ve městě Lázně Bělohrad a v Lánech vybudováno 5530 m nových gravitačních stok, 1560 m tlakových stok a byly zrušeny 4 stávající výústě do toku Javoroky. Jedná se o výústě v Horní Nové Vsi pod Jiskrou a z kanalizace, která po levé straně silnice svádí odpadní vody v prostoru od domu pana Honka, kolem bývalé prodejny až k domu Maternových, to znamená nad Šulcovu továrnu. Do Javoroky také přestaly téct odpadní vody z prostoru obou stran hlavní silnice v úseku Prostřední Nová Ves - Horní Nová Ves až k Jiskře, které nebyly v minulosti svedeny do žádného kanalizačního sběrače a tekly od domů buď přímo do Javoroky nebo vsakovaly do různých trativodů. Do konce května 2010 by mělo být připojeno i posledních pár míst, která zatím nejsou dořešena. Celé nově vybudované zařízení včetně revitalizované čistírny odpadních vod jede zatím ve zkušebním provozu. Přesto se již dnes dá konstatovat, že kvalita vody v Javorce se zlepšuje, protože není zatěžována odpadními vodami. Kvalita vody v toku je průběžně sledována podnikem Povodí Labe a postupně bude možno doložit zlepšení kvality vody v jednotlivých ukazatelích i laboratorními rozbory. Problémem zatím zůstává v části města to, že všechny nemovitosti dosud nemají upravené domovní části přípojek a vypouštějí odpadní vody přes septiky. Tím dochází, zvláště při změnách počasí, k šíření zápachu z kanalizace, což se projevuje zejména v Horní Nové Vsi. Po propojení všech septiků a přivedení čerstvých, nevyhnilých odpadních vod do kanalizace by měl zápach zmizet. Základní podmínkou je ovšem to, že kanalizace byla položena řádně, ve spádu, aby nedocházelo k hromadění odpadních vod a jejich vyhnívání v kanalizaci. Na území města Lázně Bělohrad a v Lánech bylo v akci CIDLINA proinvestováno více než 90 mil. Kč. Jejím hlavním přínosem je zlepšení kvality vody v Javorce, ochrana životního prostředí ve městě a umožnění jeho dalšího rozvoje.

Ing. Václav Matula, ředitel a prokurista, foto: Václav Lejdar

Starosta odpovídá

Tím, že jste změnil vyhlášky o komunálním odpadu a samostatně žijící osoba musí mít měsíční svoz odpadu místo čtrnáctidenního, tyto osoby diskriminujete a okrádáte. V některých městech navíc lidé za odpad vůbec platit nemusí. A v Bělohradě je poplatek nejvyšší v okolí.

Ke změně vyhlášky přistoupilo zastupitelstvo města z toho důvodu, že pokud má v domácnosti trvalý pobyt pouze jedna osoba, zaplatí městu za komunální odpad 500,- Kč za rok. Ale čtrnáctidenní odvoz popelnice stojí město ročně 1.087,- Kč. Podobně je tomu u chalupářů, kde rovněž je poplatek za rekreační objekt 500,- Kč. Proto zastupitelstvo města od 1. ledna 2010 upravilo vyhlášku a pokud má v domácnosti trvalý pobyt jedna osoba, obdrží známku na měsíční svoz, za který město zaplatí svozové firmě 572,- Kč ročně. Chalupáři mohou místo známky obdržet pytle, kterých dostanou na rok 10, a můžou je využít především v letním období, kdy jsou na chalupách. Jinak mohou všichni občané města využívat zdarma sběrný dvůr. Nepovažují to za žádné okrádání a diskriminaci. Pro zajímavost, náklady na likvidaci komunálního odpadu v našem městě v roce 2009 činily 3.296.849 Kč a příjmy 2.097.241 Kč. Město tedy doplácelo 1.199.608 Kč a skutečné náklady na jednoho poplatníka činily 837 Kč. To že v některých městech se nemusí platit za komunální odpad (já vím jen o Nové Pace), je záležitost místního zastupitelstva. Můj názor je, že odvoz odpadu je jako každá jiná služba a lidé by za ni měli platit. Před nedávnem bývalý ministr životního prostředí Bursík navrhol, aby lidé platili obdobně jako u elektřiny nebo plynu za skutečně odvezené množství odpadu. Nedovedu si ale představit, jak by se odpad vážil. Navíc systém, kdy nebyla povinnost platit za komunální odpad a lidé si odvoz a jeho četnost dojednávali individuálně, přinášel vznik černých skládek a různé po příkopech a v lese se válely pytle s odpadem. Roční částka 500 Kč za svoz komunálního odpadu je stanovena ve většině měst a obcí a v ostatních se pohybuje v rozmezí 450 až 500 Kč. Na závěr ještě jedna záležitost spojená s likvidací odpadu. Zástupce

svozové firmy mě upozornil, že z 25 kontejnerů na plasty ve městě mohl při lednovém svozu pouze 4 vysypat do plastů. V ostatních byl různý jiný odpad. Město touto nekázní přichází o dost vysoké finanční prostředky, neboť v minulých letech obdrželo více než 200.000 Kč ročně za odvezené plasty. Tato nekázeň lidí se může promítnout do výše poplatku za svoz komunálního odpadu, neboť se předpokládá zvýšení maximální částky za svoz ze zákona až na 1.250 Kč ročně a města při jejím konkrétním stanovení vyjdou z výsledků předminulého roku.

Chtěl bych poděkovat zaměstnancům města za udržování kluziště za sokolovnou a také za perfektní stopy na běžky u silnice na Brtev, dále na Přibyslav, Šárovcovu Lhotu, Vřesník a Krkonošskou vyhládku. Je jen škoda, že v letošní nádherné zimě nejezdil vlek na Sliváku.

Já jsem též rád, že se podařilo dlouho udržet kluziště za sokolovnou a děti tak měly možnost bruslit. Myslím také, že stačila jen půlka kluziště, protože na zadní části se led špatně udržuje. O kluziště se starali pracovníci střediska místního hospodářství, především Vladislav Adolf a Jiří Stránský. Stopy na běžky zase pečlivě udržoval Jiří Břízek. Někdy měl problém s velkým množstvím sněhu a tradičně s nekázní lidí, protože stačí jeden člověk, který se po vyjeté stopě projde v botách a tím ji zničí. Prakticky celou zimu byl v provozu 2,6 km dlouhý okruh pro bruslení i klasický styl u silnice na Brtev, ostatní udržoval pan Břízek dle možností.

Co se týče vleku na Sliváku, tak ten v minulosti provozoval lyžařský oddíl s pomocí města. Ze strany lyžařského oddílu ale už nebyl zájem vlek dále provozovat. Postavit vlek je navíc poměrně náročné a v posledních zimách nakonec z důvodu nedostatku sněhu ani nejezdil. Ale asi by stálo za zvážení, jestli vlek třeba ze strany města v dalších letech neprovozovat.

Jak dopadlo projednání konceptu změny územního plánu města týkající se golfového hřiště na Byšičkách?

Z veřejného projednání konceptu změny č. 3 územního plánu města, jehož součástí bylo také vyhodnocení vlivů této změny na životní prostředí a udržitelný rozvoj, vply-

nulo, že území vhodné pro vybudování golfového hřiště by se mělo zmenšit o východní část mezi kostelem sv. Petra a Pavla a hájenkou a rybníky Bahníkem a Zákopským a dále o stráně kolem kostela až k patě těchto svahů. Závěry vyhodnocení vlivu na životní prostředí zní: „Na základě identifikovaných vlivů na jednotlivé složky životního prostředí a principu předběžné opatrnosti byla pro zmírnění potenciálních významných negativních vlivů zejména z hlediska ochrany přírody a krajiny a zachování krajinného rázu a genia loci kostela sv. Petra a Pavla a jeho okolí, navržena prostorová regulace ploch, resp. jejich východní části od paty západně orientovaných svahů se suchými trávníky a extenzivními sady severně, západně a jižně od kostela a plochy na terase nad svahem dále na východ až k přírodní památce Byšičky. Dále respektování ochranného pásma přírodní památky Byšičky pod svahem v severovýchodní části znamená rovněž vyloučit část luční parcely pod lesem nad zhlavím rybníka Byšička, která tvoří přechodový ekoton mezi břehovými a doprovodnými porosty, fragmenty eutrofnějších mokřadů a okrajem lesního porostu v přírodní památce východně od rybníku Hluboký.“

K zadání této změny územního plánu jsme obdrželi od občanů města řadu písemných připomínek, které se týkaly převážně právě ochrany přírody. I proto bylo zpracováno toto posouzení vlivu na životní prostředí (materiál má 113 stran) a naturové hodnocení (30 stran). Velice mě zklamalo, že do materiálů nejen nikdo z občanů nenahlédl a jediný občan přišel na druhou polovinu projednání konceptu změny ÚP! Přítomni přitom byli odborníci, kteří byli schopni fundovaně zodpovědět veškeré dotazy.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Na svém prvním zasedání v roce 2010 se zastupitelé sešli **10. března v aule základní školy**. Projednali záležitosti týkající se nemovitostí, schválili rozpočtová opatření č. 6/2009 a 1/2010, obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 o komunálním odpadu a č. 2/2010 o fondu rozvoje bydlení, dodatek č. 3 k Pravidlům pro přidělování obecních bytů do nájmu, zástupce města na valnou hromadu VOS, a.s. Jičín a rozšíření obsahové náplně změny č. 4 územního plánu města. Dále vzali na vědomí zprávu o bezpečnostní situaci v teritoriu Obvodního oddělení Policie ČR v Nové Pace za rok 2009, informace o přípravě revitalizace zámku, informace o průběhu a stavu výkupu pozemků na výstavbu přeložky silnic II/284 a II/501 ve městě a finanční rozbor systému odpadového hospodářství za rok 2009.

Pavel Šubr

Tomáš Komárek

starosta Mlázovic

**Rozhovor se starostou
městyse Mlázovice
Tomášem Komárkem**

Pane starosto, představte nám svoje městečko.

Nejstarší písemná zmínka o Mlázovicích pochází z první poloviny dvanáctého století. Důležitým momentem byl rok 1540, kdy byly Mlázovice povýšeny na město. Od r. 1610 máme městský znak. Zajímavostí je, že kolem roku 1850 mělo městečko přes tisíc obyvatel a po Jičíně a Hořicích to bylo třetí největší sídlo v regionu. V té době se zde začaly rozvíjet lázně. Nejprve jako očištné, později léčebné s využitím místní rašeliny. Lázně bohužel v roce 1953 ukončily svoji činnost a ze zařízení se stal domov důchodců. Bývali jsme střediskovou obcí. Když jsme jako středisková obec skončili, přestaly sem chodit děti z okolí do základní školy, což vedlo v roce 2004 k ukončení její činnosti.

Dnes jsou Mlázovice městysem, který má 600 obyvatel. Nachází se na rozcestí mezi Jičínem, Hořicemi a Novou Pakou. Pro pracovní příležitosti, vyžití a uspokojení potřeb občanů má jakousi strategickou polohu. Všude je blízko a naši občané toho hojně využívají. Městečko je sice malé, ale má veškerou infrastrukturu. Je tady praktický i zubní lékař. Lidé mají k dispozici dva obchody, poštu, kostel, domov důchodců a dvě autobusové linky. Máme rozsáhlé sportoviště s koupalištěm. Mimo obchodů a autobusových linek spravuje obec všechna jmenovaná zařízení. Myslím si, že pro občany je to slušná paleta služeb.

Ne každé městečko vaší velikosti provozuje domov důchodců, co to obnáší?

V roce 1985 došlo k postavení hlavní budovy, kde jsou klienti ubytováni. V roce 1994 se zbudovala nová kuchyně, v roce 2003 došlo k celkové rekonstrukci sociálních zařízení s novými hydraulickými vanami, zřízena byla prádelna s mandlem. Dá se říci, že z původních lázní toho mnoho nezbylo. Všechno je buď nové nebo od základu přebudované.

Po roce 1989 měl domov důchodců 127

klientů, což byla obrovská kapacita. Díky restitucím se některé budovy vrátily majitelům a provoz domova musel zeštíhlet. Dnes má zhruba 55 klientů, o které se stará asi 30 zaměstnanců. Zařízení je na jednu stranu pro nás danajským darem. Kraj a okres jsou střídmí v přispívání a dotacích a pro nás je případné dorovnání finančního schodku nemyslitelné. Je to každoroční boj o peníze.

Jak je to se zaměstnáním v Mlázovicích?

Tradičně největším zaměstnavatelem je zemědělství, konkrétně Zemědělská akciová společnost Mlázovice, ve které pracuje asi 60 zaměstnanců. Pak již zmíněný domov důchodců, dále firma PRESSBET, která dělá konglomerovaný kámen (umělý pískovec) a výrobky z něho, v níž je do 10 zaměstnanců. Solidním zaměstnavatelem je také obec, kde je to také kolem deseti lidí. Přes léto spolupracujeme s pracovním úřadem a při údržbě obce zaměstnáváme lidi na veřejně prospěšných pracích.

Funguje dopravní obsluha?

Celkem bez problémů, pouze na Novou Paku je situace trochu komplikovanější, tam je to s přestupem na Špici. Spojení na Jičín, Bělohrad, Hořice je přímé a dostačující. AEG a Continental si provozují svoje vlastní linky, které jedou přes Mlázovice.

Jak je to s energetickými sítěmi?

Jsou zde veškeré sítě, včetně datové, které vedou do každého domu. Obec je majitelem kanalizace. Máme zpracovaný velký projekt na rekonstrukci kanalizační sítě plus výstavbu čistírny odpadních vod. Chtěli jsme získat dotaci z EU. Ministerstvo zemědělství, které dotační tituly spravuje, změnilo v průběhu řízení podmínky a podporuje hlavně novostavby, nikoli rekonstrukce. Tím jsme vypadli ze hry. Druhým políčkem je DPH, která je neuznatelným nákladem a proto se nám celý projekt o 20% zdražil. Zatím je akce zhruba za 50 milionů korun v šuplíku. Dnes jsme rádi, že kanalizaci spravujeme sami. Je to pro lidi schůdnější a lacinější varianta.

Co vyžití obyvatel?

Na náměstí máme společensko správní centrum. V něm je sál, kino, restaurace, klubovny pro spolkovou činnost, menší tělocvična a sídlí zde obecní úřad. Na jedné straně nám její ostatní obce závidí, protože takhle velkých sálů není v okolí mnoho, na druhé straně je to značná finanční zátěž. Všechno bylo totiž dimenzováno na střediskovou obec se spádovou kapacitou 1500 obyvatel a tou už nejsme. Utáhnout provoz s rozpočtem šestisethlavé obce je náročné. Na druhou stranu kapacity máme a pokud chceme uskutečnit například divadlo, promítat kino, nebo uspořádat ples, můžeme jít a konat. Dále je v obci volejbalový a tenisový kurt, fotbalové hřiště, koupaliště apod. V zimě je k dispozici sjezdovka v nedalekém Mezihoří, které je součástí Mlázovic.

Údržba těchto zařízení se musí realizovat postupně a s rozmyslem. Pracuje zde řada spolků, ve kterých se lidi realizují.

Co plánujete do budoucna?

Čistý rozpočet bez dotací je kolem 6 milionů korun. V současné době dokončujeme akci „Revitalizace veřejných prostranství“, na kterou jsme dostali dotační peníze. Zafinancovali jsme třináct stavebních parcel u koupaliště, které v současné době prodáváme. Upravili jsme silnice, chodníky, veřejné osvětlení. Akce, které dají Mlázovicím oživenou tvář. Hodně jsme investovali do společensko správního centra, školky a investovali jsme do obnovy bytů, kterých má obec 24. Vloni bylo také postaveno víceúčelové hřiště s umělým povrchem atd. V podobném duchu chceme pokračovat.

Jste Bělohradu blížká obec, jak hodnotíte vzájemné vztahy?

Určitě mohu říci, že jsou vysoce nadstandardní. Neříkám to jen tak, neboť to není vždy a se všemi pravidlem. Bělohrad je pro nás pověřenou obcí a pokud něco potřebujeme, můžeme se na něj s důvěrou obrátit. Prostě, vztahy výborné.

Děkuji za rozhovor.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Livrej

V Mlázovicích, ve zdi kostela, je zazděna deska z hrobu dávno již zemřelého mlázovského souseda a hostinského Václava Sála. Je z bílého mramoru, opatřena nápisem a porcelánovou fotografií. Kdo si desky se zájmem povšimne, dostane pak dokonalou představu o podobě zemřelého a vyčte z ní, že tento sebevědomě vyhlížející, svátečně oblečený muž s motýlkem a knírem, se narodil na Štědrý den roku 1824 ve Vojicích a že zemřel o 60 let později na Boží hod vánoční roku 1884. Pohřben byl tehdy v hrobě na dávno již zrušeném hřbitově právě u tohoto kostela, a tak již jen deska s fotografií, jako memento na něho a na bývalý hřbitov, zůstává.

A právě k tomuto Václavu Sálovi se váže příběh, který se ještě dnes traduje ve starobylé rodině vojických kovářů Sálových, z níž i Václav Sál vyšel. Vyprávěl mi jej před časem tehdy více než osmdesátiletý a dnes již zesnulý kovář Jaromír Sál tak, jak si jej pamatoval z vyprávění otce Karla a předků.

Václav byl jedním ze synů tehdejšího vojického kováře Sála, zrovna tak jako jeho starší bratr Jan. Ten někdy za krále Ferdinanda I. Dobrotivého, prostě někdy před revolučním rokem 1848, sloužil jako pacholek při zámku v nedaleké Kamenici. Tehdy do zámku přijel jakýsi uherský šlechtic

a od tehdejšího majitele panství hraběte Ferdinanda Trautmannsdorfa nakoupil několik koní. Potřeboval je bezpečně dopravit do Uher a tak požádal hraběte o souhlas a jeho pacholka, snad štolbu Jana Sála, o pomoc, aby jej za odměnu do Uher doprovodil a koně mu po cestě obstaral a ohlídal. Jan byl svobodný a bez závazků, a tak nadšeně souhlasil a do Uher s pánem odejel. Léta pak plynula a Jan se stále nevracel. Neposlal domů o sobě vůbec žádných zpráv, a tak převládlo přesvědčení, že někde ve světě bídne zahynul. Na dávno již oplakaného Jana se pomalu zapomínalo – až jednou po mnoha letech na hořickou poštu přišel Sálovým balíček. Balíček mimo adres na obalu byl bez jakéhokoliv vysvětlujícího dopisu a uvnitř něj byly jen zlaté hodinky a pečlivě složená livrej. Jako pravděpo-

dobné vysvětlení se jevílo, že se jedná o pozůstalost po zmizelém a jistě již zemřelém Janovi. V paměti se již nedochovalo, odkud byl odeslán, snad z Kréty a nebo jiného ostrova ve Středozemním moři, ale z adresy odesílatele a z obsahu balíčku bylo usouzeno, že Jan snad naposledy sloužil u vůbec nejvýznamnějšího představitele uherské revoluce a maďarského národního hrdiny Lajose Kossutha, který po porážce revoluce si život chytře uchoval útekem do zahraničí.

Hodinky si po rodinné poradě ponechal jeden z bratrů a o nikomu nepotřebnou livrej se přihlásil mladší z bratrů Václav. To proto, že ji využije v lese při děláni dřeva.

Jak pravil, tak konal. A Václav pro pobavení ostatních, oblečen v nápadném, z brokátu ušitým kabátci panských lokajů, možná že též i v k tomu příslušných kalhotách ke kolenům, punčochách a střevících vyrážel do lesa. Nutno podotknout, že kabátec frakového střihu, tedy se šosy a rozparkem, zdobily dvě řady velkých a stejným brokátem pošitých knoflíků na obou jeho předních dílech. Protože práce v lese se sekerou a pilou není k oblečení nijak šetrná, stalo se i to, že jeden z parádních knoflíků se utrh. Václav jej uschoval v kapse a na věc zapomněl. Livrej se pak tak jako vždy před tím neuctivě povalovala kdesi v přístavku a až po čase, kdy se opětovně a již tradičně do lesa vyšňořil – zašmátral bezděky v kapse kabátce, cosi nahmatal a následně vytáhl. Překvapení bylo náramné a v němém úžasu strnulý Václav zíral na zlatý dukát. A když hned potom z kapsy spolu s jehličím vytáhl i kousek brokátu, došlo mu to. No jistě – ten knoflík! Netřeba snad připomínat, co bezprostředně následovalo, a že i ostatní knoflíky byly ty samé obšité dukáty, snad v počtu až dvaceti čtyř. Tedy malé jmění, které Jan ve službě panstvu nashromáždil, v livreji uschoval a které jako utajený zlatý poklad po jeho smrti do Vojic doputovalo.

Hostinec U Zeleného stromu

Možná, že právě tyto dukáty umožnily Václavovi a jeho manželce Anně, aby v r. 1875 v Mlázovicích na náměstí koupili dům čp. 12 s hostincem U Zeleného stromu a stali se tak zámožnými a váženými mlázovskými sousedy. Hostinský Václav jako takový i zemřel a jistě až do své smrti na vděčnost na svého bratra Jana vzpomínal.

A jeho potomci? Syn František byl ředitelem nádraží v Praze a odpočívá spolu s manželkou a svojí matkou Annou v hrobě na novém mlázovském hřbitově. Zemřely i jejich děti a nikdo s příjmením Sál v Mlázovicích dnes nežije. Tak mlázovská nit tradované paměti dávno již byla přetržena a současní potomci nosící jiná příjmení o „pokladu v livreji“ nemají ani tušení.

Josef Špür, foto: autor

ERBENOVY MILETÍNSKÉ MODLITBIČKY

Cukrářský seriál Bělohradských listů nemohl vynechat blízký Miletín. Vedle rodiště autora Kytice Karla Jaromíra Erbena jsou totiž druhým charakteristickým symbolem tohoto města Erbenovy Miletínské modlitbičky.

72 letý Karel ERBEN představuje již pátou generaci Erbenů, kteří položili základ miletínské cukrařině a perníkařině. Šéfuje obchodu a krámu, jeho manželka Jaroslava zase řídí výrobu.

A jejich synové Karel a Jaroslav, vyučení cukráři, jsou důkazem toho, že sladké řemeslo u Erbenů má důstojné pokračovatele již v šesté generaci.

Mezi své koníčky řadí Karel Erben sbírání pohledů, tramping a miletínský fotbal. Ale o těchto radůstkách pan Erben nehovořil, držel se své profese:

Perníkové figurky se u Erbenů v Miletíně začaly dělat od roku 1820, kdy se počítalo na loty a libry. Vyráběly se pomocí dřevěných forem v roubeném domku s přístavkem čp. 174. Oblíbený byl „glancák“, což je těsto napůl z žitné a napůl z pšeničné mouky. Upečené figurky se natíraly barvami a leštily kličem. V roce 1834 se výroba přesunula na náměstí do domu čp. 11, který byl odkoupen od zvičinského Patcelta. Počátkem 19. století se začal prosazovat perník z pšeničné mouky zvaný „pumpernikl“. Ten byl zdobený polevou z cukru a bílku.

Hlavním artiklem pro populární jarmarky, trhy, poutě a posvícení byl zdobený perník. Prodávali se husaři, rejtaři, srdce, kohouti, podkovy pro štěstí. Dále různé druhy plněných perníčků, marcipány, turecký med a před Vánocemi perník na strouhání.

Začala se vyrábět i měkká cukrařina, postavila se prostorější dílna a perníky se rozvážely koňským potahem do okolí.

S nápadem vyrábět originální druh perníkového zboží - modlitbičky přišel v roce 1864 můj prapraděd Josef Erben (1802 - 1889). Všiml si žen vracejících se z nedělní bohoslužby, jak svírají v ruku modlitební knížku. Její tvar jej inspiroval ke zhotovení medového perníku s oříškovou náplní.

Na perníku je plátek z vaječných bílků a navrchu

uprostřed cukrové polevy půlka mandle.

Se synem Josefem ještě téhož roku nabízel novinku - modlitbičky na vyhlášené miletínské pouti. Premiéra byla úspěšná a tak se tato perníková rarita stala u Erbenů prestižním výrobkem. Dodneska má na tomto výrobku rozhodující podíl poctivá ruční výroba.

Naše modlitbičky se staly unikátem. První ocenění získaly v roce 1894 na Průmyslové a národopisné výstavě v Hradci Králové. Poté triumfovaly na výstavách ještě několikrát. Od roku 1913 jsou chráněny slovně ochrannou známkou. Výrobek byl dodáván nejen do Čech, ale i do Rakouska, Německa a Francie.

V jednadvacátém roce, kdy firmu vedl můj otec Josef Erben (1892 - 1953), došlo k přestavbě domu, zviditelnění prodejny, přístavbě dílny, skladů a garáže. Bylo modernizováno strojní vybavení a rozšířena výroba jak cukrářského, tak i perníkářského sortimentu. Právě modlitbičky byly vyhledávaným výrobkem.

Na modlitbičkách si pochutnával i prezident T. G. Masaryk, když 10. července 1926 navštívil Hořice a Miletín. Taky básník Jaroslav Seifert v knížce Všechny krásy světa z roku 1959 vzpomíná na Miletínské modlitbičky:

„Jak by ne! Kупoval jsem je dětem na jičínském jarmarku. Byla to v kraji zamilovaná dětská pochoutka. Alespoň kdybych měl ty Miletínské modlitbičky. Ale ani tuto devocionálii už v Miletíně nevyrábějí.“

V době protektorátu došlo k částečnému omezení výroby. Opakovala se zkušenost z první války, kdy mandle byly nedosažitelné a tak byly nahrazeny křížkem z cukru.

I v poválečné době padl na živnost cukrářů Erbenů stín a na dlouhých 40 let byla přetržena rodová tradice. Po únoru 48 následovalo znárodnění a vystěhování rodiny z domu čp. 11. Noví výrobci (Pardubický perník, Jednota Hořice, Východočeské pekárny atd.) v letech 1949 - 1991 již tradiční modlitbičky nedělali. Zejména kvůli křesťanskému názvu. Pouze v čase miletínské pouti vyráběli napodobeninu s názvem Miletínky.

Původním majitelům byla výroba vrácena v roce 1991. Od toho roku do současnosti zde působí firma Erben s.r.o. Vyrábíme cukrářské výrobky i sortiment perníkářského zboží včetně stále oblíbených modlitbiček. Ty patří mezi 7 potravinářských národních specialit s více než stoletou tradicí.

Jan Havel (65),

legendární stavitel a vrátný vovu, Pražák, který celoročně chataří na Podháji:

„S Karlem Erbenem máme stejný zájem - tramping. On je osadník z Růžovky, já zase z hořické Zlaté kotvy. Erbenova cukrárna je pro mě milá záležitost, mám rád sladký, tak sem chodím pro perníčky. A taky samozřejmě pro rum, protože bez něho to nejde.“

Eduard Čeliš,
foto: Jaroslav Voves,
archiv

Zima 2010

Extrémní zima, nebývalé přívally sněhu, kalamita, takové a podobné hlášení jsme slyšeli z médií v lednu a únoru letošního roku. K tomu změna zákonů o údržbě chodníků, která padla na jejich vlastníky,

v našem případě na město. Jak se celá situace projevila v Lázních Bělohradě, je otázkou pro tři muže, kteří mají na starost úklid sněhu ve městě Lázně Bělohrad a v obcích k městu náležejících.

Jiří Bičíš

místostarosta Města Lázní Bělohradu

Letošní zima byla po dlouhé době extrémní a k tomu se přidal takzvaný „chodníkový zákon“, který začal platit od listopadu loňského roku. Proto rada města schválila Nařízení města Lázně Bělohrad č.1/2009, kterým se stanovuje rozsah, způsob a lhůty odstraňování (zmírňování) závad ve sjízdnosti a schůdnosti místních komunikací a chodníků v zimním období. Podle této směrnice pracovníci údržby města postupovali.

Chodníky má na starost údržba zeleně, vedoucí Jaroslav Šorm. O údržbu komunikací se stará středisko místního hospodářství vedené Ladislavem Mečřem. Využívají k tomu veškerou techniku, kterou město disponuje. Každý rok si s předstihem zajišťujeme posypový inertní materiál, který máme uskladněný pod střechou, aby nebyl zmrzlý. Používáme šterk, nesolíme. V letošním roce bylo vysypáno na chodníky a komunikace o 100 tun posypového materiálu více než vloni. Postup údržby je samozřejmě od středu města k okrajům a vesnicím. Snažíme se, aby od vyjetí techniky do čtyřech hodin byly komunikace a chodníky upraveny tak, aby se bez velkých problémů daly používat. Vydaná směrnice určuje, které chodníky zůstanou uzavřeny a budou využívány jako plochy, kam se bude hrnout sníh. S největší pravděpodobností směrnici upravíme tak, že uzavřených chodníků bude více, protože v zimě nebyly chodci využívány.

Největším problémem letošní zimy nebylo ani tak vlastní vyhrnování sněhu, jako problém kam s ním. Sněhové mantinely na konci ledna zmrzly a únorovou nadílku nebylo kam hrnout. Proto jsme museli přistoupit k odvozu sněhu z exponovaných míst. Protože se situace zhoršovala a byl předpoklad, že sníh ještě napadne, objednali jsme na jeho odvoz firmu, která díky výkonné technice sníh v krátké době z problémových míst odvezla.

Problémem byly i rampouchy a sněhové spady ze střech. Ty jsme odstraňovali na našich domech pomocí vysokozdvizné plošiny.

Nákladově byla letošní zima určitě náročnější, podle prvních kalkulací je navýšení proti roku 2009 téměř 300 tisíc korun. V tom je samozřejmě započítán i úklid po zimě, který v těchto dnech probíhá.

Věřím, že jsme udělali pro zimní údržbu města maximum, ale na druhou stranu není možné být hned a všude. Řada lidí nám s tím aktivně pomohla a za to jim velice děkuji. Samozřejmě přišlo i několik upozornění, požadavků i výtek, ale i za ně jsme vděční. Děkuji i všem našim pracovníkům za jejich obětavost a nasazení. Víte, pro ně je to velmi náročná práce, jezdí v noci, při chumelení, kdy není vidět krajnice ani terénní překážky. Často jsou ulice přeplněné auty a průjezd se sněhovou radlicí je téměř nemožný. Zima je za námi a můžeme přemýšlet, jak bychom mohli údržbu v příštích letech ještě vylepšit.

Ladislav Mečř

vedoucí místního hospodářství

Náš úsek má na starost údržbu místních komunikací. Ve skupině jsou čtyři řidiči a já, mimo své řídicí práce jim dělám náhradníka a střídače. Je to nutné, neboť se při údržbě jezdí mnoho hodin a v zimě bývá občas někdo nemocen. K úpravě vozovek nasazujeme dva traktory s radlicí, lehčí používáme na vnitřní město a těžší s předním náhonem jezdí na Horní a Dolní Nové Vsi a po okolních vesnicích. Hřídalec a Lány udržuje smluvně pan Kulhánek, který má také traktor s radlicí. Dalším pomocníkem je čelní nakladač, kterému říkáme lidově Bobek a Avie se sypačem.

Práce je zorganizována tak, že vždy jeden zaměstnanec drží sněhovou pohotovost. Pokud napadne více jak 3 cm sněhu, budí druhého řidiče a vyjíždějí vyhrnovat. Postup práce se řídí směrnicí pro sněžnou pohotovost. V kostce se dá říci, že se začíná vyhrnovat na náměstí a k nádraží kvůli veřejné dopravě a pak paprskovitě k okrajům města. Druhý traktor vyjíždí z garáží na Horní Novou Ves a na Doleňák. Potom následují vesnice. Pokud sníh padá vytrvale, tak jako tomu bylo letos, opakuje trasu několikrát.

k tomu hlavně štěrk. Škvára se rozjezdí a splavuje ji voda. Na jaře stejně jako písek ucpává kanalizaci. Po zkušenostech používáme bílý kunčický štěrk. Drť z Košťálova je ostřejší, lépe drží, ale rozřezává pneumatiky a jak vysvitne sluníčko, zahřívá se a protavuje hluboko do ledu a přestává být účinná.

Letošní zima byla náročná, všem našim chlapům za jejich nasazení děkuji. Děkuji také všem, kteří nám pomohli, ale také těm, kteří i když nepomohli, byli trpěliví a zbytečně nenadávali.

za sokolovnou. Chodníky jsou při náledí sypány štěrkem.

Děkuji všem občanům, kteří nezapomněli, že mají ve sklepě lopatu na sníh a pomohli při úklidu, upozornili na případné nedostatky a přišli s konstruktivním návrhem. Bohužel, vždycky se najde někdo, kdo jen nadává a má nesmyslné připomínky.

Ladislav Stuchlík,

foto: autor, Lubomír Hoška.

Jaroslav Šorm

vedoucí městské zeleně

Přes zimu jsme v partě čtyři. Máme na starost údržbu chodníků, hřiště za školou a ledovou plochu za sokolovnou. Disponujeme výbornými stroji Belos, jeden s radlicí, druhý s rotačním smetákem, které se vejdou na chodník. Pak máme multikáru, ze které provádíme ruční posyp, samozřejmě i ručním nářadím. Postup prací je prováděn podle směrnice sněžné pohotovosti. Ta určuje, že začínáme na náměstí a pak postupujeme do okrajových částí. Některé chodníky město udržovalo vždycky, od letošního roku udržujeme všechny. Celkově se jedná téměř o 10670 m chodníků různé šířky. Prostory u lázní udržují pracovníci ASL. Některé málo využívané chodníky nebo chodníky, které musíme použít jako odkládací plochy pro sníh, jsou z údržby vyjmuty. Kde se nedostane technika, nastoupí ruční práce. Na to využíváme i lidi zařazené do veřejné služby (nezaměstnané). Udržují se nejen chodníky, ale i schody, přechody, lávky, hřbitovy a sportoviště pro děti a kluziště

Velkým problémem jsou zaparkovaná auta. Řidiči nenechávají dostatečný prostor a často nejde s radlicí mezi auta projet a sníh vyhrnout. Je to hlavně na Třetí straně před domem Na Zátíší a na Malém náměstí.

Stejně problematické je vyhrnování sněhu ve slepých ulicích a různých průjezdech, kde není sníh kam hrnout.

Dalším okruhem činnosti je posyp zledovatělých komunikací. Používáme

Z Bělohradu kolem

Pan Vlastimil Matouš, současný provozní vedoucí Lázeňského resortu Strom života, má za sebou bohaté profesní zkušenosti ve svém oboru i zajímavé cesty téměř po celém světě. Je ochoten se s námi o své zážitky podělit.

Pane Matouši, domnívám se, že jste začínal v Hradci, zkušenosti jste uplatnil v hradeckých hotelích Černigov i U Duranů, ale nás by asi nejvíce zajímaly vaše cesty do světa, dokonce na zámořských lodích. Jak to všechno začalo?

Pokud se ptáte, kdy to opravdu začalo, tak se musíme vrátit ještě před Hradec Králové. Všechno totiž začalo shodou okolností v kuchyni zdejšího hotelu Grand, kam jsem nastoupil do učení v roce 1973. Mým šéfkuchařem byl pan Antonín Poubal z Ostroměře. Byl to „Pan Kuchař“ v nejlepšímu smyslu slova, prostě stará škola a mistr poctivého řemesla. Bohužel musím přiznat, že jsem ho plně ocenil až s odstupem let. Po vyučení jsem vystudoval hotelovou školu v Poděbradech, kde jsem měl možnost poznat gastronomii zase z jiného úhlu. Mám na mysli nejen možnost praxe v předních pražských interhotelech, ale i při různých akcích na Pražském hradě nebo v Hrzánském a v Černínském paláci.

Myslel jste už tehdy na možnost vydat se do světa?

Svoji touhu po nalodění jsem musel odložit až po vojenské službě. Tu jsem ale shodou okolností odsloužil u tehdy utajovaného útvaru, takže celé tři roky po jejím ukončení jsem nemohl vycestovat nikam na západ. Nastoupil jsem tedy do královéhradeckého hotelu Černigov na hotelovou jídelnu.

Ale jednou se to přece zlomilo...

Průběžně jsem se pokoušel o štěstí u Československé námořní plavby, ale bez úspěchu. Až když jsem to vůbec nečekal a byl více méně smířen s osudem suchozemce, dostal jsem nabídku na možné nalodění.

Kdy to bylo a kam směřovaly vaše první cesty?

Nalodil jsem se 22.12.1984 v Kielu na loď Orava. Byla to moje vůbec první cesta nejenom na západ, ale i k moři. Orava byla loď o výtoku 12 000 tun, určená pro přepravu sypkého a kusového nákladu. Posádku tvořilo asi 30 mužů, kteří se dělili na skupiny palubní, strojní a hotel.

Jaké byly vaše první zážitky?

Zážitků bylo mnoho, včetně mořské nemoci trvající více jak 10 dnů po celou plavbu Atlantikem do Ameriky, kdy jsem upřímně litoval svého rozhodnutí stát se „námořníkem“. Druhé nalodění bylo na loď Blaník. To byla starší a menší loď o výtoku asi 5 000 tun. S touto lodí jsem se podíval do států v okolí Středozemního moře a do Indie. Převážený náklad byl různý, od rudy z Albánie, přes rýži z Egypta, nákladní Tetry a obrněné transportéry do Indie až po rakety do Sýrie.

Kdy jste se vrátil z těchto prvních cest?

Do Černigova jsem se vrátil asi po dvou letech. Po revoluci mě kolega přemluvil, abych se zúčastnil konkurzu, který v Liberci pořádala společnost Cunard line, hledající personál na výletní zaoceánské lodě. Bylo to lákavé. Pamatuji se, že se nás

tam tehdy sjelo více než 300 zájemců. Sítlem jsme prošli čtyři – dva černigováci a dva kolegové z Prahy. Nalodili jsme se 22. 6. 1990 v Hamburku na loď Vistafjord, která patřila americko-norské společnosti. Mimochodem tato společnost vlastnila kdysi zaoceánskou loď Titanic. Byl to vlastně pětihvězdičkový

plovoucí hotel, kde se o 750 pasažerů staralo 350 členů posádky. Pro mne to byla ta největší „škola života“ nejen z profesního hlediska, ale i obecně.

Jaký byl režim na tak obrovské lodi?

Každodenní rytmus klapal jako dobře promazaný stroj. Velmi důležitý

světa a zase zpátky

byl servis večere, která byla každý den i významnou společenskou událostí. Na obsluhu nás bylo 70 číšníků. Mezi kuchyní a jídelnou, která byla o patro výš, jsme se pohybovali po pojízdných schodech, které jezdily nahoru i dolů. Pro urychlení obsluhy jsme přesto po

din se nám dařilo kvalitně obsloužit všech 750 hostů, kteří si vybírali ze tří předkrmů, dvou polévek, dvou rybích a tří hlavních chodů, tří dezertů - to nebylo nic jednoduchého ani pro kuchyň, která musela zvládnout výdej rychle a ve vysoké kvalitě.

Nastaly nějaké problémy v tak velkém kolektivu a při tak náročné práci?

Z dnešního pohledu je i pro mne zajímavé, že v tak pestré směsici lidí, jakou tvořila posádka, nedošlo nikdy k žádným rasovým ani náboženským problémům.

Které cesty pokládáte pro vás za nejzajímavější?

Na Vistafjord jsem se nalodil celkem třikrát. Byly to bezmála dva roky čistého času na moři. Podařilo se mi skoro objet svět. Evropu od Oděsy okolo Norska až k souvislé ledové vrstvě na severu. Karibik, Severní Ameriku, její východní i západní pobřeží, Střední Ameriku i Havajské ostrovy. Za největší cestovatelský zážitek považuji plavbu Panamským průplavem a návštěvu ostrovů Francouzské Polynésie, například Bora - Bora nebo Nuka - Hyva. Nezapomenutelný je pro mne asi týdenní neplánovaný pobyt na karibském ostrově Aruba, kde jsem zmeškal odjezd lodě. Ale všechno nakonec dobře dopadlo.

Ano, dobře to dopadlo jistě i pro nás a hosty našich lánů. V restauraci Romantica ve Stromu života se jistě objevují zajímavé a pro nás neobvyklé pokrmy. Na který z nich byste nás pozval?

Nabízíme velmi zajímavý teplý moučník „Salzburské noky“, s jehož recepturou jsem se seznámil právě na lodi. Myslím, že opravdu stojí za ochutnání už proto, že ve stejné kvalitě ho nejbližší od nás můžete ochutnat asi jenom ve Vídni.

Za sebe i za čtenáře Bělohradských listů děkuji za pozvání a za zajímavý rozhovor. Přeji vám i nadále mnoho úspěchů i spokojenosti v práci i v osobním životě.

Hana Friedrichová,

foto: archiv Vlastimila Matouše,

Ladislav Stuchlík

nich stále běhali, což s vrchovatým platem nad ramenem a to dokonce na moři nebylo vůbec snadné. Na jakékoliv zaváhání jste okamžitě uslyšel od za vámi spěchajícího kolegy „pohni zadkem“ - samozřejmě v angličtině. Během tří ho-

Dvacet let cestovní kanceláře **HOŠKA - TOUR**

Dvacet let činnosti je už důvod k velké oslavě, a právě tolik let slaví letos cestovní kancelář **HOŠKA-TOUR**.

Při této příležitosti připravila pro své stálé účastníky hodnotné suvenýry.

Pan Lubomír Hoška organizoval už v 80. letech výlety a zájezdy ve svazu turistiky ČSTV a v roce 1990 v rámci Klubu českých turistů.

V této činnosti našel zálibu a životní uplatnění, proto založil v roce 1991 svou vlastní cestovní kancelář.

„Od samého začátku jsem se snažil do klasických poznávacích zájezdů zařadit lehkou pěší turistiku. To je právě na těchto zájezdech přitažlivé, přispívají k osvěžení ducha i těla. Vycházek se nikdo nemusí bát, jsou příjemným zpestřením programu. Cestovní kancelář zajišťuje kromě toho i náročnou vysokohorskou turistiku a v poslední době cykloturistiku. O oba typy putování je velký zájem. CK organizuje také zájezdy pro ucelené kolektivy, školní a podnikové, bývá jich tak 10 za rok. Záleží na výsledcích výběrového řízení, prosadit se na trhu je dost obtížné.“

Co všechno těch dvacet let obnáší? Je to obrovský kaleidoskop zážitků, poznatků, dojmů a vzpomínek tisíců turistů, stovky fotografií, natočených filmů, ale i prošoupané boty, puchýře...

Klientela se v průběhu let obměňuje. Lidem, kteří jezdili na zájezdy v prvních deseti letech, přibývají roky i zdravotní problémy. Účastníci se hlásí převážně z východních a severních Čech, dost je zastoupena Praha, kancelář tam má pravidelnou zastávku. Do vysokých hor jezdí spíše mladší klientela, na ostatní zájezdy pak lidé středního věku a starší, i velký počet seniorů.

„Hodně mi pomohlo, že jsem měl zkušenosti z osmdesátých let, lidé z té doby se mnou jezdili i dále. Zkušenosti jsou v životě za všechny školy. Dnes je klientela čím dál náročnější, je s tím hodně starostí. Nejvíce problémů je u nových obchodních partnerů. Ubytování bývá někdy zdrojem potíží, proto jezdíme raději do známých osvědčených objektů. Mohu říct, že 95% zákazníků je příjemných, tolerantních. Lidé jsou vděční, děkují. My se snažíme vycházet jim vstříc, do katalogu uvádíme co nejvíce

informací a tyto informace také splníme. Oprávněných reklamací jsou promile, tak 2 do roka.“

Hodně záleží na řidičích, ti v kontaktu s cestujícími dotvářejí pohodu zájezdů. „Většinou jezdíme s osvědčenými řidiči, pokud někdo nevyhovuje, víc už s námi nejede. U ČSAD Semily a u firmy Zikmund máme své řidiče, kteří pro nás jezdí. Kromě řidičů disponujeme štábem stálých spolupracovníků, kteří zajišťují průvodcovské služby. A stále máme zájem o nové dobré průvodce!“

Zájezdový katalog, který je sám o sobě uměleckým dílem, nabízí nepřehledné množství informací a nabídek. Voní dálkami a láká! Každého chytne něco za srdce, prostě nelze odolat. Ať to jsou atraktivní přírodní krásy – majestátní hory, divoké řeky, jezera, vodopády, krápníkové jeskyně, nebo zajímavá města s historickými jádry, památkové rezervace, skanzeny. Horský ozón, lesní pryskyřice i barvy a vůně Orientu. Navštívit je možné alpské velikány i polární kruh. V létě se pak na bělohradském náměstí nadšeně vypráví o kráse holandských tulipánů...

Co na to pan Hoška?

„Mám pocit, že už jsme všude v Evropě byli, těžko se hledá něco nového. Když v závěru roku připravujeme nový katalog, hledáme po Evropě folklorní slavnosti, oslavy různých výročí, festivaly. Někdy se po letech i vracíme, opakujeme osvědčené zájezdy do stejných míst. Informace získáváme samozřejmě na internetu a na veletrzích cestovního ruchu na výstavištích v Praze, v Brně, v Hradci Králové a v Jablonci nad Nisou.

Díky mému podniku jsem se podíval skoro po celé Evropě. Ať je to Skotsko, Turecko, Portugalsko, Španělsko, každá oblast je svým způsobem zajímavá. Rád

jezdím do Rakouska za krásnou přírodou, jsou to nejen vysoké hory, ale i malebná údolí. Dnes už jezdím na méně zájezdů. Je také trochu rozdíl, naše zájezdy jsou dnes volnější, nejsou tak uspěchané jako na začátku 90. let, kdy byla snaha co nejvíc toho v nejkratší době stihnout. Máme bohatou činnost, ale myslíme i na odpočinek turistů. Dopřáváme jim možnost, aby vychutnali atmosféru místa, sami si svůj volný čas prožili podle svého.

Je to velmi příjemný pocit, když jedeme domů a já vím, že za mnou sedí čtyřicet spokojených lidí. Loučí se s úsměvem, děkují...“

Zatímco turisté na cestách příjemně relaxují, zákulisí zájezdů má i tvrdší realitu. V tichu své kanceláře tráví pan Hoška dlouhé hodiny nad účetními doklady, v závěru roku pak nad přípravou nového katalogu. Prostřednictvím internetu vede náročná jednání s obchodními partnery. Únava z nevyspaní je zřejmá zejména v sezóně, ve špičce, kdy je venku i sedm autobusů. Pro něho to znamená neustálou pohotovost, být k dispozici 24 hodin na telefonu, aby s ním průvodci mohli operativně zkontaktovat případné náročné situace. Někdy je třeba sehnat lékařskou pomoc. Nestává se to často, ale přece jen občas se někdo z českých turistů v ruchu velkoměsta ztratí. Osvědčená je v tomto případě spolupráce s místní policií. Do malé kanceláře na bělohradském náměstí se tak sbíhají neviditelné nitky z celé Evropy. Pan Hoška má na mysli i výchovu turistického dorostu. Ve spolupráci s mateřskou školou, s Mírkou Grohovou, připravuje na jaro zajímavé výlety. V dubnu si děti budou moci vyjít za zmrzlinou přes Chlumu, v květnu se vydají za ctnostmi a neřestmi Braunova Kuku a v červnu si dokonce vyšlápnu za kumburským strašidlem!

To všechno by nešlo zvládnout bez spolehlivého zázemí, které poskytují panu Hoškovi ženy v jeho kanceláři. Obě mají bohaté zkušenosti, paní Hana Večerníková tu pracuje už šestý rok, slečna Hana Mádlová tři roky. Vyřizují agendu kolem zájezdů a v rámci informačního centra podávají návštěvníkům města informace o turistických možnostech tady i v okolí. Mají k dispozici jízdní řády, seženou i letenky, rozšiřují počet suvenýrů, pohlednic. Vždy ochotné, s úsměvem.

„Jsem velmi spokojen se svými spolupracovníci,“ chválí pan Hoška, „opravdu by to nešlo bez tohoto výborného kolektivu. Věnují se ochotně návštěvníkům, mají přehled, poradí, lidé odcházejí spokojeni. Děkuji děvčatům za to, že tak dobře reprezentují firmu! Naši klienti nám mohou ulehčit práci, když se přihlásí včas, co nejdříve, a když budou tolerantní. Není lehké přežít v tvrdé konkurenci a objednávat další služby až na poslední chvíli je těžké.“

Pan Hoška ví, o čem mluví. Je zkušený organizátor, sportovec tělem i duší, vynikající znalec evropské přírody, má přehled o kultuře a historických památkách. Výborně fotografuje, dokazují to jeho čerstvé krásné pohlednice zimního Bělohradu.

Co nevidět se už otevře voňavé jaro a s ním chuť znova vyrazit do světa. Ať vám zachutná něco z bohatého katalogu, je pro vás plný vybraných lahůdek! Ať už poputujete po svých nebo autobusem, letadlem, lodí, lanovkou či podzemním vláčkem, přeji vám šťastnou cestu!

Vám, pane Hoško, i oběma milým Hanám, blahopřeji k významnému výročí! Děkuji vám za skvělou reprezentaci města Lázní Bělohradu, přeji i nadále mnoho spokojených zákazníků a ten nejlepší start do další dvacítky!

Děkuji za rozhovor.

Antonie Vanišová, foto: archiv CK Hoška - Tour

RAISOVA ULICE V PRAZE 6

Při listování únorovým číslem měsíčníku *Veleslavín* nás zaujala rubrika „Historické osobnosti v názvech ulic Prahy 6“. Zaujala nás proto, že historickou osobností byl v tomto čísle bělohradský rodák spisovatel Karel Václav Rais. A co o Raisově ulici v Praze 6 ve *Veleslavínu* napsali?

Ulice Raisova vznikla již v roce 1896 a spojuje Puškinovo náměstí s ulicí Bubenčskou v Praze 6, Bubenči. Ulice je s jednosměrným provozem, není příliš dlouhá, po obou stranách plná parkujících vozidel. Název ulice se během její historie několikrát změnil, dokonce v době okupace jsou v dostupných materiálech uváděny názvy dva (pokud se mezi čtenáři nalezne pamětník této doby, budeme rádi za upřesnění informace).

Od svého vzniku (1896) do roku 1940 nesla ulice jméno Bendlova po českém hudebním skladateli Karlu Bendlovi. V letech 1940 – 1945 jsou uváděny názvy Rautenstrauchova (František Štěpán Rautenstrauch byl opatem břevnovského kláštera a teologickým spisovatelem) a dále je uváděn název Tegetthoffova (po rakouském admirálovi a účastníku námořních expedic, od roku 1855 vrchním velitelem rakouského válečného námořnictva Wilhelmu von Tegetthoffovi). Po skončení druhé světové války se název ulice vrátil na Bendlova (1945 – 1947). V roce 1947 byla přejmenována na Dunkerská podle přístavního města Dunkerque v severní Francii, kde probíhaly boje druhé světové války. Toto jméno vydrželo pouze do roku 1952, kdy byla snad naposledy přejmenována na Raisovu.

Karel Václav Rais, známý český spisovatel, patří k předním představitelům realistické, takzvané venkovské prózy. Svoji tvorbou navázal na další významné spisovatele jako Vítězslav Hálek, Božena Němcová nebo Karolina Světlá. Narodil se 4. ledna 1859 v poměrně chudé rodině v podkrkonošském Bělohradě. Jeho nejznámějším dílem jsou *Zapadlí vlastenci* (1893) – román z prostředí venkovské inteligence z období obrození. Většina české populace si jistě pamatuje ze školy na Cestičku k domovu nebo na příhody starého venkovana v Praze, který přijel navštívit svého syna a jeho rodinu, *Pantáta Bezoušek* (1897). Karel Václav Rais zemřel 8. července 1926 v Praze.

Pokud se chcete dozvědět více o K. V. Raisovi a rádi podnikáte výlety, doporučujeme navštívit naučnou stezku, která vede Raisovým krajem. Od Památníku K. V. Raise v Lázních Bělohradě vede jedna z tras k místu, kde stával jeho rodný dům, než vyhořel. V parčíku před Fričovým muzeem naleznete spisovatelův pomník. Kouzelný výhled do kraje nabízí stezka na dalším zastavení, poutním místě Byšičky. Kromě kostelíka je místo zajímavé i nově zrekonstruovanou křížovou cestou. Příjemné prostředí zdejších lesů vychutnají všichni, kteří se po žluté turistické značce vydají do přírodního parku Bažantnice. Trasa měří 5,5 km a končí v areálu Anenských slatinných lázní. Rádi uveřejníme vaše zkušenosti z výletu, který doporučuje také televizní Toulavá kamera.

Převzato z časopisu Veleslavín, foto: Pavel Šubr

Veselé historky, aneb
co se stalo v Bělohradě

Potápěči

Chodit se psem na procházku je prospěšné jak pro psa, tak pro jeho pána. Na Horní Nové Vsi jsem měl psa, dalmatinka. Hezkého flekáče, který miloval vycházky. Trasu jsem většinou nevybíral já, ale můj pes, který mě táhl, kam se mu zachtělo. Proběhali jsme spolu okolí křížem krážem a já se vracel úplně vyřízený. Jedno letní odpoledne, po takové vycházce, jsem upocený popadal dech v ulici před naší řadovkou. Sluníčko rozpalovalo nejen ulici, ale i mou mysl a já podvědomě zatoužil být někde u vody. Ponořit se tak pod hladinu a ochladit tělo. Z myšlenek mě vytrhlo klapnutí domovních dveří. V tu chvíli jsem nevěděl, zda hledím na přelud - Fatu Morganu, či moje rozpálená mysl vytvořila nečekanou kompozici. Na balkoně domu stál soused Láďa s nasazenými potápěčskými brýlemi a lapal po dechu. Pak brýle sundal, vzal ze zábradlí ručník a utíral si obličej. Bazén, mají v kuchyni bazén, napadlo mě. Na tom by nebylo nic divného, kdyby na scénu nevstoupila Láďova manželka Iva. Vyšla ze dveří, vzala si od manžela potápěčské brýle, pečlivě si je nasadila na obličej a zanořila se do domu. Uplynulo pár minut a Iva vyběhla ze dveří, lapaje po dechu. Sňala brýle a předala je Láďovi. Scéna se opakovala, jen s tím rozdílem, že se Láďa objevil na balkóně o několik minut později než Iva. Asi vydrží pod vodou déle, napadlo mě. Současně s tím jsem si uvědomil, že je to pěkná blbost. „Co to děláte vy dva,“ zavolal jsem na potápěče. Dostalo se mě vysvětlení: „Ale tomu bys nevěřil. Strouháme v kuchyni na robotu křen. Chceme ho naložit a děsně u toho slzí oči.“ Víc jsem se neptal a pustil jsem psa na zahradu. Bylo by zajímavé vědět, jak se strouhá křen průmyslově, ve velkém. Třeba mají celý skafandr, nebo potápěčský zvon, nebo...?

Ladislav Stuchlík, kresba: Petr Stuchlík

Olympiáda v naší mateřské škole

Také děti a učitelky v MŠ v Horní Nové Vsi žily zimní olympiádou ve Vancouveru. Paní učitelky připravily dětem i sobě krásné zážitky z vlastní olympiády na sněhu.

Ještě před jejím zahájením se děti seznamovaly s různými zimními sporty, povídal si o možnostech využití sněhu pro různé činnosti. Děti dostaly i domácí úkol, zeptat se rodičů, které sporty se objeví na zimní světové olympiádě. Společně s dětmi jsme se zamysleli nad tím, jak se sportovci v zimě oblékají, co jim sport přináší a co musejí udělat proto, aby se jim ve sportu dařilo.

Čekali jsme na příhodnou chvíli, abychom také my mohli uskutečnit zimní olympiádu u nás v MŠ v Horní Nové Vsi. Děti byly natěšené, naše paní kuchařka připravila vydatnou svačinu a po náležitém posílnění mohla naše olympiáda začít – bylo 23. února 2010.

První úkol pro děti byla samostatná příprava k odchodu na vybrané stanoviště pro olympiádu. Děti se musely samy obléknout, což pro některé mladší děti byl velmi náročný úkol. Místo pro olympiádu jsme zvolili na zasněženém svahu pod lesem nedaleko naší mateřské školy. Děti si odebraly boby a jezdicí lopaty a musely se přesunout na stanoviště. Jelikož zmrzlý sníh pomaličku povolal, nebylo pro děti snadné dojít na vybrané stanoviště. Šli jsme v zástupu za paní učitelkou Monikou Jarošovou a zdolávali jsme úsek vysokým sněhem.

Za pokřiků „tříkrát hurá“ jsme sestavili olympijské kruhy a sportovní zápolení na svahu začalo. Úkoly byly dané - nejlepší výkony, vytrvalost, odvaha, pozornost, dodržování pravidel, postřeh, rychlost a pomoc kamarádovi... Každý musel sjet ze svahu na pekáči, na lopatě, starší děti svezly mladší-

ho kamaráda, projížděli jsme brankou, přemísťovali jsme se ve vymezeném prostoru podle určitých pravidel tak, abychom nespadli do sněhu, házeli jsme na cíl sněhovými koulemi. Nejtěžším úkolem byla jízda slalomem. Jako první vyrazila paní učitelka Monika Janáková, která dětem předvedla správnou techniku jízdy, hned vzápětí vyjížděla paní učitelka Monika Jarošová, která bohužel jednu zatáčku podcenila a skončila mimo dráhu ve sněhu. Za velkého potlesku dětí dojela do cíle jediná paní učitelka, a to paní učitelka Jana Suchardová. Děti volaly: „Hurá!“ a měly velkou legraci z toho, že viděly paní učitelky ležet ve sněhu. Dopolední sportovní zápolení bylo završeno předáváním medailí a darů.

Naše dětská zimní olympiáda nám zpestřila prožívání světové zimní olympiády ve Vancouveru, ze které jsme se také těšili a hráli si s dětmi např. na Martinu Sáblíkovou, která dětem zůstane určitě v paměti. Zároveň s předáváním medailí a darů jsme se seznámili s naší českou státní hymnou, kterou jsme společně dětem zazpívali a věřte nebo ne, až nás mrazilo, jak děti tento okamžik prožívaly.

Již letos víme, že příští rok uspořádáme další podobnou akci na sněhu v naší Bělohradské mateřské škole na pracovišti v Horní Nové Vsi.

Jana Suchardová, foto: archiv MŠ

Úřad práce v Jičíně

Nezaměstnanost v mikroregionu

Lázně Bělohrad v únoru 2010

Okres Jičín

Nezaměstnanost v okrese Jičín v tomto měsíci vystoupila na 10,52%. Úřad práce evidoval 4150 uchazečů (z toho 4117 dosažitelných). Míra nezaměstnanosti oproti minulému měsíci (lednu 2010) stoupla o 0,28 %. Míra nezaměstnanosti vykazuje mírnou vzestupnou tendenci, která se projevila už v průběhu celého loňského roku. Porovnáme-li např. tyto hodnoty za stejné období loňského roku (únor 2009), pak byla míra nezaměstnanosti 7,5% (evidováno bylo 3233 uchazečů, z toho 3182 dosažitelných).

Ke konci února bylo Úřadem práce v okrese Jičín nabízeno 98 volných pracovních míst (VPM). Nabídka míst je omezená oproti jiným sledovaným obdobím, navíc je více specializovaná, zaměstnavatelé častěji požadují vyučení či jiné vzdělání v oboru a praxi. V posledním období dochází k ustálení počtu VPM na podobných hodnotách kolem 90 míst, v únoru 2009 však bylo například nabízeno o 60 míst více (celkem 158). O dva roky dříve, v únoru 2008 bylo nabízeno 739 VPM.

Mikroregion Lázně Bělohrad

Okres Jičín je složen z celkem z 9 mikroregionů. Mikroregion Lázně Bělohrad má 2453 ekonomicky aktivních obyvatel a ke konci února zde bylo evidováno 260 uchazečů o zaměstnání (z toho 104 žen). Nejvíce nezaměstnaných je z věkové kategorie 20 - 24 let, tedy lidí mladších, bez delších předchozích pracovních zkušeností či praxe, kterou zaměstnavatelé ve většině případů požadují. Z těchto 206 evidovaných uchazečů bylo 55 evidováno déle než 12 měsíců. Pro srovnání v únoru minulého roku bylo v tomto mikroregionu evidováno 174 uchazečů (z toho 85 žen) a 36 těchto uchazečů bylo v evidenci déle než 12 měsíců.

Nezaměstnanost v regionu dosáhla stejné úrovně jako je okresní hodnota míry nezaměstnanosti, a to 10,52%, což v porovnání s hodnotami z ostatních mikroregionů řadí mikroregion Lázně Bělohrad na 5. místo, tedy přesně uprostřed. Mikroregion Lázně Bělohrad v rámci okresu tedy nepatří, ani v porovnání s předchozími obdobími, k regionům, které by měly problémy s výraznější nezaměstnaností.

V únoru se k mikroregionu váže pouze 1 VPM, nejvíce jich je nabízeno pro mikroregion Jičín (44). Mikroregion Lázně Bělohrad patří k mikroregionům, kde nabídka volných pracovních míst byla ve srovnání

s ostatními mikroregiony tradičně spíše nižší (např. v únoru 2009 to bylo 9 VPM).

Zajímavé je porovnání hodnot míry nezaměstnanosti za tento mikroregion ke konci roku 2008 a 2009 a za únor 2010:

Mikroregion Lázně Bělohrad

k 31. 12. 2008 - 5,42%,
k 31. 12. 2009 - 8,52%
k 28. 2. 2010 - 10,52%

Okres Jičín

k 31. 12. 2008 - 5,8%
k 31. 12. 2009 - 9,43%
k 28. 2. 2010 - 10,52%

Z těchto údajů lze vypožorovat vzrůstající tendenci míry nezaměstnanosti, která však již v posledním období narůstá pozvolněji. Nárůst nezaměstnanosti je však patrný ve všech okresech ČR, v okrese Jičín je situace poněkud složitější vzhledem k nízkému počtu nabízených volných pracovních míst.

Lázně Bělohrad

Mikroregion je tvořen 5 obcemi, z nichž nejnižší míru nezaměstnanosti vykazuje samotné město Lázně Bělohrad (9,53%), je zde evidováno 188 uchazečů o práci. Nejvyšší nezaměstnanost je v obci Svatojanský Újezd (17,95%), tento údaj je ovlivněn i skutečností, že zde žije nejméně ekonomicky aktivního obyvatelstva (39 osob).

Voňavé jaro v Lázních Bělohradě

Sníh zmizel, sluníčko nás příjemně šimrá na tvářích a z trávy, která se náhle zazelenala, na nás vykukují sněžanky, bledulky i podléšky. Jen v Bělohradě je to jinak. Ze všech stran se na nás šklebí psi exkrementy! Velké, malé, tmavé, světlé, jsou i na chodnicích v různých fázích rozšlápnutí nebo rozježděnosti. (U nás se totiž jezdí po chodnicích nejen kočárky, ale i na kole). V této souvislosti mne napadá, že většina pejskařů má nějak zatuhlou páteř, neboť, vzdor fasovaným sáčkům na psi exkrementy, je po svých miláčcích téměř nikdo nesbírá. A nejen to! Všichni patrně trpí též otupením čichového orgánu. I sebeopatrnější pejskař totiž někdy šlápne do lejna konkurenčního. A že by to nezapáchalo?

Zdá se, že k ohleduplnosti nikoho nevychováme a nepomohou ani žádné vyhlášky. Tak co s tím? Podle evidence městského úřadu je v Bělohradě asi 500 psů. A já říkám, že je to málo. Ať má povinně psa každý! A nesbírejme po nich vůbec nic! Pak může být vytvořena zvláštní četa, která lejna bude sbírat do zvláštních pytlů, usuší je a město je může prodávat jako hnojivo.

A zažádáme o změnu názvu města. Místo Bělohrad bude Lejnohrad. Ono se to dá říct pěkně jadrně česky. A to bude teprve hezké!

Helena Hronová

Pozvánka na reflexní a relaxační masáže

Aplikace ušní svíčky

K dispozici
dětský koutek.

CHOTEČ
telefon:
774 027 121

Vážená redakce,

včera mi pošta doručila lednové číslo Bělohradských listů. Postřehl jsem, že mají nový kabát. Ty fotoanonce na titulní stránce se mi moc líbily, může to přitáhnout další čtenáře. Samozřejmě, že jsem nejdříve přečetl články svého bývalého žáka Edy Čeliše, na kterém teď už podruhé loudím prozrazení titulu jeho připravované knížky, pak ten o pátrání po původu názvu města. Po jeho přečtení ale stejně asi budu jezdit do Bělohradu. Je zvláštní, že jsem se už i několikrát setkal v Jičínském deníku s tím, že autoři nevládají skloňování tohoto jména (tedy Bělohrad). Ale to není zlý úmysl, jenom drobná nevědomost.

Velmi mě také potěšila zpráva, že se Vám, tedy zřejmě městu, podařilo vydat další tři díly vzpomínek K. V. Raise. Já je četl v padesátých letech, kdy jsem o K. V. Raisovi psal na pokračování do Novopackých novin. A víte, co bych tam dnes zase hledal? Těch pár vět, kde K. V. Rais čtenářům vysvětluje, že V. v jeho jméně neznamená Václav, ale Veliký (i když jen zkratkově) a pak tu část, kde hovoří o pokladu nad vchodem do bělohradského kostela. No uvidíme!

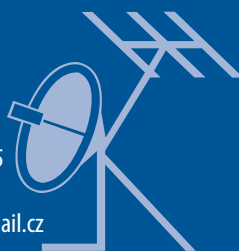
Standa Rudolf

SATELITY

PRODEJ • MONTÁŽ • SERVIS

- SKYLINK, CSLINK
- montáže, rekonstrukce společných antén (STA)
- příjem SAT-HD, DVB-T
- telekomunikační zařízení
- slaboproudé rozvody
- měření signálu, rušení
- dodávky „na klíč“

Knap Petr
Klášteří 59
Nová Paka
Tel.: 603 474 395
493 724 267
E-mail: raki@email.cz

Fotografie ze slavnostního otevření Obchodní kanceláře české pojišťovny v Lázních Bělohradě dne 3. 3. 2010 za přítomnosti pana starosty ing. Šubra, ředitele pobočky Komerční banky pana Smutného, zástupce centrály České pojišťovny - PhDr. Štěpánka a správce obchodní kanceláře pana Žaluda a Lva. Obchodní kancelář je umístěna na adrese Lázně Bělohrad, Malé náměstí 135. (ml)

Poděkování

Děkujeme panu Maternovi, majiteli firmy Elektroterm s. r. o., náměstí K. V. Raise 31, Lázně Bělohrad za lidský, rychlý a profesionální přístup při řešení náhlého problému s vytápěním bytu paní Novotné z Lázní Bělohradu, uprostřed tuhé zimy.

Rodina Hradcova a Novotná

ZEDNICKÉ A STAVEBNÍ PRÁCE, INTERIÉROVÉ PRÁCE
MONTÁŽE A KOMPLETACE, MALÍŘSKÉ PRÁCE

VLASTIMIL MILAN ŠIBOR
Nová Paka (+420) 605 844 967
Vickovice v Podkonoší (+420) 732 344 313
www.siborovi.kvalitna.cz

NESPOKOJTE SE S PRŮMĚREM, VOLTE TY NEJLEPŠÍ!

- Tvorba www a webových aplikací
- Programování a tvorba software na zakázku
- Programování 3D virtuální reality
- Zabezpečení a správa počítačových sítí
- Internetový obchod CIS MEGASHOP

Přesvědčte se sami, že je nejlepší!

Jsme jediní na sever od Hradce
Králové s certifikátem
Microsoft Certified Partner...!

Microsoft
CERTIFIED
Partner | Networking Infrastructure Solutions

www.cis.cz

Fortna 43, Jičín, Tel. 800 900 231

CIS MEGASHOP

CIS
COMPLETE INTERNET SERVICES

ČESKÁ POJIŠŤOVNA

OZNAMUJE

otevření pobočky v Lázních Bělohrad

Adresa pobočky: Malé náměstí 135

Kvalitně a odborně Vám pomůžeme při:
pojištění nemovitosti, automobilů, životním a úrazovém pojištění,
zajištěním hypotečních úvěrů, kontrole starých pojistných smluv
a vyřízení všech dalších Vašich požadavků.

Těšíme se na Vaši návštěvu.
Vaše ČESKÁ POJIŠŤOVNA

Policie České republiky

V pondělí 1. února v půl sedmé večer našla policejní hlídka v Lázních Bělohradu silně opilého, pětadvacetiletého muže z Hořicka, který neustále padal na zem a přitom si něco nesrozumitelného „mumlal“. Z tohoto důvodu ho policisté vyzvali k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol, která u něj prokázala neuvěřitelných 3,32 promile alkoholu. Vzhledem k tomu, že nebyl místní a hladina alkoholu v jeho krvi byla opravdu hodně vysoká, nezbylo jim nic jiného, než se s ním vydat do Protialkoholní záchytné stanice v Hradci Králové, kde ho ve dvacet hodin předali do rukou odborníků. Ráno pro něj bylo asi hodně bolestné, a to nejen z důvodu vypitého alkoholu. Při odchodu zřejmě musel sáhnout hlouběji do kapsy, neboť noc strávená na „záchytce“ není žádná levná záležitost.

V sobotu 6. února kontrolovala po dvaadvacáté hodině policejní hlídka v Lázních Bělohradě osobní motorové vozidlo Mitsubishi Pajero, které řídil nebo se spíše snažil řídit čtyřicetiletý muž. V jeho dechu mu totiž policisté naměřili přes 1,1 promile alkoholu. A tak nejenže se musel na místě rozloučit se svým řidičským průkazem, ale i s vozidlem, neboť mu muži zákona zakázali další jízdu.

V úterý 9. února jel v dopoledních hodinách devatenáctiletý řidič traktorem Zetor s přívěsem v Lázních Bělohradě ve směru od Hořic. V daném úseku odbočoval vlevo do Kostelní ulice, přičemž zřejmě přehlédl protijedoucí vozidlo Volkswagen

Golf, kterému vjel do jízdní dráhy. Řidička uvedeného vozidla se snažila střetu zabránit, strhla řízení vpravo, kde narazila do dopravního značení a dále do jedné z budov. Alkohol u řidičů byl na místě vyloučen dechovou zkouškou a celková škoda byla vyčíslena na 97 tisíc korun.

V pátek 12. února se před půlnocí v Lázních Bělohradě vymkly čerstvé šedesátce oslavy narozenin z rukou. Žena byla tak opilá, že nemohla ani chodit. A tak místo domů se dostala jen ke kontejnerům v Zámecké ulici, kde jí naprosto došly síly. Chvilí se pokoušela postavit na nohy, což se jí nepodařilo. Nakonec od dalších pokusů upustila a na cestu k domovu se vydala v poloze ležmo. I když si při plížení několikrát zabořila hlavu do sněhu, přesto se nevzdávala a centimetr po centimetru se blížila k domovu. Takto se posunula až k místní prodejně, kde ji našťásti našla policejní hlídka. Muži zákona jí pomohli na nohy a vzhledem k tomu, že nebyla zraněná, dohlédli na ni, aby se v pořádku dostala do svého bydliště.

V sobotu po poledni 27. února došlo v Lázních Bělohradě k zahoření osobního vozidla Opel Omega a garáže, ve které bylo vozidlo zaparkované. Na místo vyjeli jak policisté, tak i hasiči, kteří požár zlikvidovali. V tomto případě byla zřejmě na vině závada na elektroinstalaci vozidla. Škoda byla vyčíslena na 700 tisíc korun. Věc si na místě převzal vyšetřovatel hasičů.

Hana Klečalová

POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE POLICIE

Vítání občánků 7. února 2010

Do nového života přivítal starosta města ing. Pavel Šubr nejmladší Bělohradčanky a Bělohradáky v obřadní místnosti zdejšího městského úřadu. Počáteční broukání a pláč malých oslavenců doplňovaly veselé písničky a básničky v podání dětí ze základní školy. Pan starosta ve svém proslovu popřál dětem spokojenou cestu životem a vyslovil přání, aby děti prožily v Lázních Bělohradě šťastné a bezpečné dětství a aby nikdy nezapomněly, kde jsou jejich kořeny. Vítání občánků se uskutečňuje podle počtu narozených bělohradských miminek, většinou 4x do roka. Od města obdrží rodiče pamětní list, minci a květinu, miminka plyšovou hračku a knížky. (sč)

Privítání byli:

Veronika Hamanová
Adéla Janáková
Matyáš Trávník
Zdeněk Bičíště
Tomáš Bytnar
Miroslav Dlab
Dominika Pohlová
Tobias Jezbera
a Matyáš Mečíř.

Blahopřejeme!

Poškození křižové cesty

15. února letošního roku bylo pod byšickým kostelíkem zjištěno poškození křižové cesty.

Podle stop pravděpodobně některý řidič v hlubokém sněhu nacouval do sloupku jednoho ze zastavení a u země jej urazil. Přesto, že se město snažilo udržet cestu průjezdnou, přívaly sněhu jízdu na Byšička stěžovaly natolik, že bylo lépe tam nejezdit. Není ani tak tragické, že se

někomu „podařilo“ jedno zastavení křižové cesty poškodit, spíše je smutné, že se k tomu nedokázal postavit čelem a dát věc do pořádku.

(las)

Využití tenisové haly

Podle slov správce pana Mariána Slámy je hala využívána velice dobře. Otevřeno je denně od 8 hodin do 23 hodin večer. Po celou sezónu je hala obsazena stálou klientelou, která má časy dopředu objednané. Volná místa se zaplňují průběžně. Snaha je vyhovět každému, kdo má zájem si zahrát. Hala je využívána především Bělohradčanky, ale jezdí sem i sportovci z Hořic, Nové Paky, Dvora Králové, Trutnova, Jičína a dalších míst.

Počáteční kritika o nenaplnění se ukázala jako neopodstatněná. Stejně tak jako to, že zde nebude pro Bělohradčanky místo a že cena bude příliš vysoká. Město, kterému hala patří, je rádo, že škarohlídi neměli pravdu. O spokojenosti svědčí i chvála sportovců a jejich návrat do tenisové haly.

Kdo má zájem, může se informovat u správce Mariána Slámy osobně nebo telefonicky na čísle 605778575.

(las)

Fotbalisté myslí na přebor

Z prvního místa pohlízejí po podzimní části soutěže na své soupeře v 1.A třídě bělohradští fotbalisté. Pohledný fotbal, nasazení, bojovnost, hodně branek, ale i kázeň a zodpovědnost zdobily bělohradské hráče, a tak fanoušci a příznivci považují na jaře za jediný cíl postup do krajského přeboru. Jak vidí ambice svého týmu, jsme se zeptali trenéra **Vladimíra Zajíčka**, který mužstvo převzal v listopadu 2007 a v loňské sezoně s ním skončil na 6. příčce tabulky.

Jak hodnotíte podzimní část sezony?

V prvních třech utkáních jsme remizovali, ale předváděli jsme velmi slušný fotbal a třeba v utkání se Dvorem Králové B jsme neproměnili velké množství vyložených šancí. Následně jsme se zaměřili na speciální tréninky pro útočníky, kluci se začali zvedat a v dalších utkáních to bylo vidět. Přišla šňůra 8 vítězství v řadě, s Roudnicí dokonce 11:0 a v Trutnově s tamním béčkem 7:2. V těchto zápasech vysoko hodnotím organizaci herní činnosti, protože nemám rád divoké výsledky, které svědčí o chaosu ve hře. To radši vyhrají 1:0, ale chci, aby se hráči vyvarovali chyb a drželi se toho, co si v šatně řekneme. V této soutěži hrají kvalitní týmy, nikdo nikoho jednoznačně nepřehraje a o výsledku rozhodují právě chyby. V posledních dvou kolech jsme prohráli v Kostelci nad Orlicí 2:0 a doma remizovali s Dobruškou 1:1. Projevilo se to, že jsme polevíli v tréninkové činnosti, v Kostelci jsem těsně před utkáním marně poukazoval na neoprávněný start hráče soupeře. Zápas jsme si ale prohráli sami, nedali jsme tři šance, pak udělali chybu. V posledním kole s Dobruškou se prokázalo, že soupeř je velice kvalitní. Vyrovňovací branka Ivo Uliča byla ale z pozice, kterou by neproměnil snad žádný jiný hráč v této soutěži. Dva body náskoku, výborné skóre, to vše je krásné, ale náskok mohl být klidně osmibodový.

Které hráče byste za podzimní výkony vyzdvihl?

Obranu úžasně posílil příchod Karla Černého. Už na prvním tréninku jsem si říkal, to je přesně hráč, jakého potřebuji do stoperské dvojice vedle Oldy Velicha. Největší výhrou pro mě byl návrat Lukáše Čížka. Po vážné nemoci, proti níž je fotbal nepodstatnou záležitostí, odchytil půlku sezony ve skvělé formě a mančaft mockrát podržel. Lukáš Jezbera je zase nejlepší střelec této soutěže. Mezi opory patří další, Olda Velich, Radek Suchánek, Kuba Loner, celá záložní řada a další. Hodně hráčů má na vyšší soutěž. Podzim jsme odehráli s minimem zranění, což je sklizeň za velký důraz kladený na přípravu hráčů před zátěží. Důležité také bylo nasazení, výkony měly šťavu, a to je nutné, protože sama kvalita bez nasazení stačit nemůže.

Jak vidíte jaro?

Náš kádr je bohužel dost úzký, takže by potřeboval posílit dvěma fotbalisty. Potřeboval bych jednoho defenzivního hráče a ještě jsem měl představu o posílení jedním útočníkem. Zda k posílení nakonec dojde, je věcí dní následujících, každopádně stále počí-

Trenér Vladimír Zajíček

tám s mladíky Honzou Hartlem a Jirkou Wagenknechtem.

Podzimní sezonu jsme zakončili prakticky hned po neodehrané předehrávce jarní části. Přestávka a tudíž i pauza v zátěži byla však příliš dlouhá, což se na zimním turnaji v Novém Bydžově – Chudonicích projevuje spoustou chyb a prohrami s mnohem slabšími celky, se kterými bychom si v obvyklé formě a zejména disciplíně snadno poradili. Na začátku zimní přípravy přišla též nepříjemná zranění pramenící z obnovení zátěže, takže jsme často jen těžko skládali sestavu. Kluci si to musí v hlavě srovnat a musí trénovat, někdy mně teď jejich přístup a časté omluvy z tréninků vadí. Je potřeba je dostat do disciplíny, a to jak herní, tak mimo hřiště. Prostě si musí znovu uvědomit, že dobrý fotbal má svá nezaměnitelná kritéria, doplňující samotnou kvalitu hráčů. Můžu s nimi kvalitně trénovat a dostávat do nich to nejlepší, co se dá, ale srdíčko do hry, „chuť“ vyhrávat a touha něco dosáhnout, to musí přijít ruku v ruce od nich samotných.

Koho považujete za největší soupeře v boji o postup?

Kromě druhé Dobrušky zasáhnou do boje o postup i týmy, o kterých se příliš nemluví. Myslím tím třeba Chlumec nad Cidlinou, zvedne se Roudnice i Libčany, neboť oba týmy posílily. Kvalitní jsou také další mužstva.

A jak vidíte rozdíl mezi A třídou a krajským přeborem?

V kraji jsou výše první čtyři celky, ty první dva úplně. Prostředek už je hrátelný se špicí 1.A třídy. Všechno je ale určitě rychlejší, je vyšší kvalita práce s míčem. Třeba Kunčice, které vloni postoupily, se dost dlouho vzpamatovávaly. Teď jsme také zvyklí doma vyhrávat, což v přeboru nemusí být. Rozhodně by to nebylo jednoduché, mám i trochu neblahé zkušenosti s postupem z Miletína,

kde po postupu do A třídy byli všichni spokojeni, přestali trénovat a A třídu nezvládli. Toho uspokojení se trochu bojím. Základní kádr ale na přebor má. Je třeba si však uvědomit, že postup do vyšší soutěže je tvrdý závazek, který stojí podstatně více usilí v následné stabilizaci nové soutěže a jejím zvládnutí.

Na závěr, představte také více sebe a vaši hráčskou a trenérskou kariéru.

V dubnu mi bude sedmačtyřicet, hrál jsem asi 10 let divizi za Hradec B

a Choceň, potom za hradeckou Olympii, dále rakouský Schrems, Rychnov nad Kněžnou, Deštné, Lhotu pod Libčany, Opočno, Přepychy. Tři roky jsem trenoval jako asistent s Vaškem Kárníkem starší B dorost Hradce Králové a potom dva a půl roku Miletín.

Děkuji vám za rozhovor a přeji, ať jarní část sezony vám vyjde alespoň tak jako podzimní a Bělohrad může v červnu oslavovat postup do krajského přeboru.

Za největší výhru označil bělohradský fotbalový trenér Vladimír Zajíček návrat brankáře Lukáše Čížka, který mužstvo v podzimní části soutěže mnohokrát podržel. Například na jednoznačné výhře s Roudnicí 11:0 měl paradoxně právě brankář Čížek obrovský podíl, neboť v úvodu utkání zmařil tři vyložené šance soupeře. Lukáš Čížek se v bělohradském fotbale věnuje také trénování přípravky, kde je pro kluky obrovským vzorem.

Lukáši, přibližte nám, jak probíhá trénink těch nejmenších a jakých jste dosáhli výsledků?

Věnuji se mladší přípravce, kterou trénuji 2,5 roku. Po mém příchodu do Bělohradu mě oslovil Olda Velich, jestli bych s ním nechtěl trénovat malé děti. Souhlasil jsem a musím říci, že mě práce s dětmi velmi baví. V Oldovi jsem navíc našel skvělého člověka, kolegu a kamaráda a spolupráce s ním je skvělá. Naše děti trénují dvakrát týdně, tréninky jsou zaměřené hlavně na práci s míčem a zvládnutí základních fotbalových věcí. Vše tak, aby to kluky bavilo a chodili na fotbal rádi. Hodně soutěže a legrace. Kondice a síla se do kluků dostane ve starších kategoriích, teď se musí naučit hrát s míčem. Někdy musíme zvýšit hlas, ale to spíš, když jsou kluci neukáznění, neplní si povinnosti, prostě zlobí. Fotbalové chyby jim nevyčítáme, vždyť se fotbal učí a chybujeme i my dospělí.

Jinak si myslím, že se první úspěchy dostávají. V minulé sezoně nám o bod uteklo krajské finále. Letos po podzimní části máme velké šance se do něho dostat, když jsme v naší skupině na druhém místě. Úspěchy kluci získali také v zimě na halových turnajích (3 x 1. místo, 1 x 2. místo, 1 x 3. místo, 1 x 4. místo) a to i za účasti týmů jako Sparta Praha, Jablonec, FC Hradec, AFK Chrudim, FK Náchod a dalších. Největší radost nám ale dělá, že kluci mají fotbal rádi, chtějí se zlepšovat, a když vidíme radost v jejich tvářích. To je ta nejlepší odměna.

Kde jste ve své kariéře chytal a kdy a jak jste se dostal do Lázni Bělohradu?

S fotbalem jsem začínal v Pardubicích. Ve 14 letech jsem přestoupil do FC Hradec Králové,

Brankář Lukáš Čížek

kde jsem chytal žákovskou ligu, poté extraligu mladšího dorostu a jako mladší dorostenec jsem byl přeřazen do B mužů, kde jsem postupně začal sbírat starty ve třetí lize a mám i pár startů v mládežnických reprezentacích ČR. Dostal jsem se také do A týmu mužů v Hradci, byl jsem i na lavičce při ligovém utkání. V 18 letech jsem odchytal v rámci hostování, které zařídil trenér Ernest Seifert, čtyři zápasy za Lázně Bělohrad. Bohužel v nejlepších chvílích mě zasáhla poprvé vážná nemoc. Po roční léčbě jsem se k fotbalu vrátil, tělo se ale těžko vracelo do vrcholového sportu. Byl jsem na hostování v Nové Pace, poté v Týništi a po skončení smlouvy v Hradci jsem si říkal, co dál. Chtěl jsem si najít práci a s tím mi zde pomohli Olda Velich a Jirka Wagenknecht. Vyřešili i můj přestup a já se tak z Pardubic přestěhoval do Bělohradu. Teď v březnu to jsou již tři roky, co zde žiju a jsem tu moc spokojený.

Jak odhadujete šance na postup A mužstva do krajského přeboru?

Myslím si, že jarní část bude hodně dramatická a bude se bojovat až do posledních kol. O první dvě místa a třetí barážové se popere 5 – 6 týmů. Soutěž je vyrovnaná a každý může s každým prohrát. Na posledních místech jsou rezervy Dvora a Trutnova, ale obě se chtějí zachránit a můžou hodně zamíchat postupovými a sestupovými kartami. My se určitě pokusíme navázat na podzimní výkony a výsledky a za hráče můžu slíbit, že na hřišti uděláme vše pro úspěch a případný postup. A k tomu potřebujeme i podporu fanoušků. Každému se hraje líp, když vidí okolo hřiště hodně lidí, kteří nám fandí a ocení každou vydařenou akci. Bylo by krásné, kdyby se nám podařilo tuto sezonu dotáhnout do úspěšného konce a v červnu bychom se mohli společně radovat z postupu. Tímto zvu všechny lidi do Bažantnice v neděli 28. března na první domácí zápas proti Vrchlabí. Celý tým se na vás těší.

Pavel Šubr, foto: Zdeněk Balabán, Jana Holombová

Jivinský Štefan po čtrnácté

Jivinský Štefan je ocenění za pozoruhodný kulturní počín roku a za dlouholetou kulturní činnost. Slavnostní předání proběhlo ve čtvrtek 25. února 2010 v sokolovně v Libuni.

Velká sešlost se do malé tělocvičny stěží porovnala. Libuň Štefanem žila. Pro

účastníky bylo připraveno nejen občerstvení, ale i kulturní program, ve kterém vystoupily především děti z Libušské školy a Jinolické školky. Účinkovaly také ženy z mateřského centra Maminec. Na závěr programu došlo k vyhodnocení a udílení Štefanů. Za dlouhodobý počín byl oceněn Miloslav Bařina, dlouholetý ředitel novopackého Suchardova domu. Za počín roku se cena losuje a z košíku byl letos vytažen Josef Teichman z Železnice. Byly uděleny i dva květinové dary s poděkováním. Jedno získal Jaromír Gottlieb za úspěšné ředitelování v jičínském muzeu a druhé obdržel divadelní soubor Erben z Miletína.

Udílení Jivinského Štefana je akce, kterou vymyslela parta nadšenců pro pozdvižení kultury v jičínském regionu a jako setkání lidí kolem. Je dělána naprosto dobrovolně a její aktéři pracují nezištně a zadarmo. Výtky, které se snaší občas na hlavu komise a především na hlavního protagonistu Bohumíra Procházku, jsou odrazem nepochopení celého dění. Jivinská komise si zřejmě neklade za cíl být arbitrem oficiální kultury, ale postihnout průřez zdejšími děním a dát lidi kolem kultury dohromady.

Hlavním a nejdůležitějším momentem je nominace, to, že si někdo vzpomněl na ten či onen kulturní počín, či na jeho aktéra. Je dobře, že si i v Bělohradě kultury někdo všiml. Celkem bylo pro místní barvy posláno 10 nominací.

Nominovaní: **Frič** - kulturní spolek pořádající mimo jiné i populární akci Strašidelná Bažantnice, **Lázně Bělohrad - město** za připomínku 150. výročí narození K. V. Raise a vydání 1. dílu jeho knihy Ze vzpomínek, **Ladislav Stuchlík** za práci na knize Lázně Bělohrad v historických pohlednicích a v současné fotografii, **Bělohradské listy - redakce** za vydávání Bělohradských listů, **Pifferaios** - ženský flétnový soubor s trvale kvalitním repertoárem, **Rychterovi Jana a Jindřich** za dlouholetou práci pro soubor Hořeňák, **Jiří Sehnal** - sochař, grafik, fotograf, výtvarník a spisovatel. V loňském roce napsal a vydal 4. díl Lázeňských povídek, **Ladislav Stuchlík a kolektiv** za vydávání Bělohradských listů, **Širo** - divadelní loutkový soubor hrající především pro děti, **MKS Lázně Bělohrad** za pestrou činnost.

(las)

Nově založené rodinné centrum Běloušek zve rodiče s dětmi do 6 let do dětského koutku v Lázeňském resortu Strom života. Maminky z přípravného výboru tu od 8. února připravují pravidelně každé pondělí, středu a pátek od 9 do 12 hod. zajímavý program. V pondělí vede Alena Kuželová (605 246 608) cvičení s písničkou, ve středu na setkávání s miminko se s těhotnými a kojícími maminkami dělí o své zkušenosti a poznatky certifikovaná dula absolventka a laktanční poradkyně Drahomíra Tvrdíková (603 150 473) a v pátek mají pod vedením Martiny Jezberové (776 775 410) prostor malí tvořilci.

Přijďte, budete srdečně vítáni! Příspěvek na program pro členy RC Běloušek je 10,- Kč, pro nečleny 20,- Kč.

Další aktivity například oslavu velikonoce, čarodějnic, dne dětí a podobně najdete na www.belousek.webnode.cz, případně na letáčcích, které rozmístíme na frekventovaných místech Lázní Bělohradu. (dt, mj)

Sdružení členů a přátel souboru písní a tanců Hořeňák přijímá hráče na hudební nástroje všech věkových kategorií. Přihlášky přijímá Jindřich Rychtera, Horní Nová Ves, tel.: 607 665 153.

Knihy

Lázně Bělohrad a okolí v historických pohlednicích a současné fotografii

Před vánoci vyšla kniha Lázně Bělohrad a okolí v historických pohlednicích a současné fotografii. Kniha je v prodeji v bělohradském Městském kulturním středisku v Památníku K. V. Raise, v Informačním středisku, bělohradských trafikách a v Anenských slatinných lázních, a.s.

Postní doba

Postit se, zapírat se a přitom stagnovat. Izolovat se, být pochmurný, zatrpklý a mít oči zavřené pro druhého - to není půst.

Postit se je zdvihnout mysl, narovnat shrbenou páteř, protřít zrak, podat ruku těm vedle nás.

Vzdát se sebe, aby druhým s námi bylo lépe. Osekat hrany, aby nitro nabylo nové podoby.

Vzít sebezápov ve prospěch Boha i lidí. Být otevřenější, přístupnější, obětovat a dát ze sebe.

Vrhnout správný pohled na hříchy, který rozbíjí společenství s Bohem suverénností člověka.

Bůh zaklepe na dveře každého - otevřít však musí každý sám.

Nejen otevřít zrak, ale i nitro.

Uvědomit si, že bližní není ten, kdo je sympatický, je to každý, s kým přicházím do styku.

Bude-li ochota pomoci, vše se změní...

Gram dobrého příkladu váží víc než metrů dobrých slov.

Proto začnu teď, a když zakopnu, zkusím to zítra, pozítří...

Pane, Ty mi pomůžeš!

Žehná Vám P. Grzegorz

Zimní pastorále

foto: Pavel Janák

foto: Alena Fléglová

